

Καί πύλαι άδου ου κατισχύουσιν αυτής

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Αν δεν πιστεύεις στα λόγια, πίστευε στα πράγματα. Πόσοι τύραννοι θέλησαν να νικήσουν την Εκκλησία; Πόσα τηγάνια; πόσα καμίνια, δόντια θηρίων, ξίφη ακονισμένα; Όμως δεν την νίκησαν. Που είναι εκείνοι, που την πολέμησαν; Έχουν σιγήσει και παραδόθηκαν στην λήθη. Και που είναι η Εκκλησία; Λάμπει περισσότερο από τον ήλιο. Τα δικά τους σβήστηκαν, τα δικά της είναι αθάνατα. Αν όταν ήταν λίγοι δεν νικήθηκαν, τώρα που η οικουμένη γέμισε ευσέβεια, πως μπορείς να την νικήσεις;

«ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι» (Ματθ. 24.35).

Και πολύ εύλογα, διότι η Εκκλησία είναι πιο ποθητή στο θεό από τον ουρανό. Δεν ανέλαβε σώμα ουρανού, αλλά ανέλαβε σάρκα Εκκλησίας· για την Εκκλησία υπάρχει ο ουρανός, όχι για τον ουρανό η Εκκλησία. Τίποτε από αυτά που έγιναν να μην σας ανησυχεί. Αυτό χαρίστε μου πίστη αμετάβλητη. Δεν είδατε τον Πέτρο ότι βάδιζε πάνω στα νερά, και όταν λίγο δίστασε παρά λίγο να καταποντισθεί, όχι εξαιτίας της άτακτης ορμής των νερών, αλλά εξαιτίας της αδύναμης πίστης του; Μήπως λοιπόν ήρθα εδώ με ψήφους ανθρώπινες; Μήπως με έφερε άνθρωπος για να

με απολύσει άνθρωπος;

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «Μάταιος ο πόλεμος κατά της Εκκλησίας» (μετ. Σπ. Μουστάκα, ΕΠΕ 33 σ. 387-9)

Πηγή κειμένου : ['Αγια Μετέωρα](#)

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΟΥΚ ΕΧΩ

‘Ανθρωπον ουκ έχω...

Κάθε φορά που διαβάζουμε το Ευαγγέλιο εκείνη την Κυριακή του Παραλύτου από την Ωραία Πύλη, και φτάνουμε στο σημείο που ο παράλυτος με παράπονο λέει του Χριστού “άνθρωπον ουκ έχω”..., άμα δεις προσεκτικά το εκκλησίασμα, όλοι κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι τους. Σαν να λένε: Για μένα το λέει....

Γυναίκες που φέρνουν στο μυαλό τους την απονιά και τη σκληροκαρδία του συζύγου, μανάδες που σκέφτονται τον χθεσινό καυγά με το σπλάχνο τους και εκείνο το εύκολο που τους εκτόξευσαν “ σε μισώ”, τα γερόντια που περιμένουν να τους πάρει ένα τηλέφωνο ο κανακάρης,... από παντού μυριόστομο: “Ανθρωπον ουκ έχω”.

Όλοι μόνοι μας ...

Κι όμως άμα είσαι λίγο πρόθυμος και σηκωθείς λίγο πιο πρωί εκείνη την Κυριακή στην Εκκλησία, θα ακούσεις να ψάλλονται κάποια μελωδήματα που μιλάνε για το γιατρικό σε τούτη τη νόσο.

Η ιστορία του παραλύτου κατά πως λένε τα τροπάρια, πάλι ζωντανεύει. Και τούτη τη φορά ο άνθρωπος πάλι παραπονιέται του Χριστού. "Δεν έχω κανέναν"...

Μα τώρα ο Χριστός του λέει.....

-Γιατί παραπονιέσαι παιδί μου. Εγώ για σένα έγινα άνθρωπος. Για σένα πόνεσα, για σένα σταυρώθηκα. Και δεν έχεις κανέναν; Μπορεί όπως λές να μην έχεις άνθρωπο, μα έχεις τον Θεάνθρωπο.!! Τι θέλεις λοιπόν ακόμη.

Κάθησα λοιπόν και σκέφτηκα τούτο το λόγο και τη βρήκα την άκρη..

Θα μου πεις είναι ανθρώπινο. Θέλω να έχω κάποιον να με πονά. Το ξέρω. Μα όσο σίγουρο είναι τούτο που λες, άλλο τόσο σίγουρο είναι ότι θα μείνεις και μόνος.!!

Κάτι πρέπει να κάνεις. Μέχρι να περιμένεις να σου σταθούνε, ίσως να περάσει όλη σου η ζωή.

Συμπάθαμε, μα θαρρώ τούτο πρέπει να κάνουμε. Να αγαπήσουμε τόσο πολύ το θεό και να του εμπιστευθούμε τόσο πολύ τη ζωή μας, που να μην πονάμε από τη μοναξιά που έχει φυλλαγμένη η ζωή για μας.

Κι αλήθεια τότε δεν θα πούμε ποτέ πως δεν έχω κανέναν.

Κι ύστερα σκέφτηκα και τούτο.

Αν όντως ισχύει ότι κανείς δεν έχει κανέναν και είμαστε όλοι τόσο μόντοι και μας λείπει ο δικός μας άνθρωπος, μήπως, λέω μήπως να γίνουμε εμείς ο άνθρωπος που λείπει του άλλου.

Όση ώρα παραπονιόμαστε για τη δική μας μοναξιά, δεν θα μπορούσαμε να σταθούμε δίπλα στον πόνο του άλλου;

Και που ξέρεις, άμα κάνουμε εμείς την αρχή, ίσως κάποιος άλλος σκεφτεί με τον ίδιο τρόπο και να γίνει για μας, ο δικός μας Σαμαρείτης.

π. Εφραίμ Παναούσης

ΠΗΓΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ : Συν-οδοιπορία

Ο πρώτος χριστιανός Αυτοκράτορας

Η γιορτή των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης είναι μια από τις σημαντικότερες μέσα στη χρονιά. Γιατί όμως ένας αυτοκράτορας και η μητέρα του αγιοποιήθηκαν και γιορτάζουν;

Ο Μέγας Κωνσταντίνος

Πρόκειται για τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα, επί των ημερών του οποίου κατοχυρώθηκε η ανεξιθρησκεία και προωθήθηκε η χριστιανική πίστη η οποία μέχρι τότε ήταν υπό διωγμό. Την εποχή που ο πατέρας του Κωνσταντίνος υπηρετούσε στα Ανάκτορα, ο Κωνσταντίνος βρισκόταν στην αυλή του αυτοκράτορα Διοκλητιανού στη Νικομήδεια, κατέχοντας το αξίωμα του Χιλίαρχου. Όταν όμως οι δύο Αύγουστοι, Διοκλητιανός και Μαξιμιανός παραιτούνται από τα αξιώματά τους, στο αξίωμα του Αυγούστου προάγονται ο Κωνσταντίνος για τη Δύση και ο Γαλέριος για την Ανατολή. Όταν

πεθαίνει ο Κωνσταντίνος (306) ο στρατός της δύσης αναγνώρισε ως Αύγουστο τον Κωνσταντίνο.

Ο Κωνσταντίνος, λοιπόν, ανακηρύχθηκε σε Αύγουστο κατόπιν της νίκης του εναντίον του Μαξεντίου. Ο ιστορικός Ευσέβιος, αναφέρει ότι ο Κωνσταντίνος δεν γνώριζε καλά-καλά σε ποιόν ακριβώς θεό να προσευχηθεί για να αντιμετωπίσει τον Μαξέντιο. Όταν, όμως, άρχισε να αναπέμπει παρακλήσεις, μετά το μεσημέρι φάνηκε στον ουρανό ένα σημείο, ο Σταυρός με την περίφημη επιγραφή «εν τούτῳ νικά». Έτσι, έχοντας τη βεβαιότητα της θείας συμπαράστασης επιτίθεται εναντίον του Μαξεντίου, τον οποίο και κατατροπώνει.

Μετά τα γεγονότα αυτά και αφού πλέον είναι ο μόνος άρχων της Αυτοκρατορίας, ο Κωνσταντίνος θα πάρει μια απόφαση που έμελλε να αλλάξει την πορεία της ανθρωπότητας: μεταφέρει την πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας από τη Ρώμη σε ένα ψαροχώρι του Βοσπόρου και πάνω στο παλαιό Βυζάντιο οικοδομεί την Κωνσταντινούπολη. Αξιοσημείωτο γεγονός, μεταξύ άλλων, είναι η υπογραφή του διατάγματος των Μεδιολάνων το 313, το οποίο προέβλεπε να σταματήσουν οι διωγμοί και να αποφυλακισθούν οι πιστοί. Το διάταγμα υπογράφηκε με την ευκαιρία του γάμου του Λικινίου με την αδελφή του Κωνσταντία.

Με την επικράτηση του Χριστιανισμού ξεκινούν και οι πρώτες έριδες στο σώμα της Εκκλησίας. Η πρώτη βόμβα που θα ταραξεί τα θεμέλιά της είναι ο Άρειος ο οποίος θα υποστηρίξει τη μια και μόνη φύση του Ιησού Χριστού. Ο Κωνσταντίνος αντιλαμβανόμενος το πρόβλημα που προκαλούσαν οι αιρέσεις στη συνοχή της Αυτοκρατορίας συγκαλεί την Α' Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαι της Βιθυνίας το 325, η οποία και αποφάνθηκε ότι ο Άρειος διδάσκει αιρετικές απόψεις.

Μετά το πέρας των εργασιών της Συνόδου ο ίδιος ο Κωνσταντίνος ανέλαβε την γνωστοποίηση των σχετικών αποφάσεων προς όλη την επικράτεια της Αυτοκρατορίας. Ο Άρειος, όμως, και οι ομόφρονές του παραπλάνησαν τον Κωνσταντίνο ασκώντας την φιλολογική και φιλοσοφική τους τέχνη έπεισαν τον Κωνσταντίνο ότι η διδασκαλία

τους δεν αφίσταται από το δόγμα της Οικουμενικής Συνόδου.

Αποτέλεσμα της επέμβασης αυτής του Αρείου ήταν η σύγκληση νέας συνόδου το 327 μ.Χ., η οποία ανακάλεσε τον Άρειο από την εξορία και αποκατέστησε τους ομοφρόνους του Επισκόπους Νικομηδείας Ευσέβιο και Νικαίας Θεόγνιο. Η ενέργεια αυτή προκάλεσε αντιδράσεις από πλευράς Ορθοδόξων, γι' αυτό, τόσο ο Αλεξανδρείας Αλέξανδρος, όσο και ο Μέγας Αθανάσιος δεν συμβιβάστηκαν με τις αποφάσεις της Συνόδου, παρόλο που ο Αυτοκράτορας απειλούσε με καθαίρεση. Ακολούθως, νέα Σύνοδος αιρετικών Επισκόπων, που συνήλθε στην Αντιόχεια το 330, καθαίρεσε και εξόρισε τον ο Άγιο Ευστάθιο, Επίσκοπο Αντιοχείας και στη συνέχεια, το 335, άλλη Σύνοδος, που έγινε στην Τύρο της Συρίας, επέβαλε την ποινή της καθαιρέσεως στον Μέγα Αθανάσιο, ο οποίος, ως εκ τούτου ζήτησε από τον Κωνσταντίνο να τον ακούσει, αλλά ο Αυτοκράτορας, στην αρχή, δεν αποδέχτηκε την πρόταση του Αθανασίου, παρά μόνο όταν ο μεγάλος αυτός θεολόγος είπε σε αυτόν: «Δικάσει Κύριος ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ».

Μετά την ακρόαση, και αφού ο Κωνσταντίνος κάλεσε όλους αυτούς που συμμετείχαν στη Σύνοδο της Τύρου, ο Ευσέβιος Νικομηδείας παρουσιάστηκε, με άλλο επιχείρημα ενώπιον του Αυτοκράτορα, αυτή τη φορά, θέτοντας το θέμα της δήθεν παρεμπόδισης της μεταφοράς σιταριού. Ο Αυτοκράτορας εξόρισε, τελικά, τον Μέγα Αθανάσιο στα Τρέβιρα της Γαλλίας, όμως δεν επικύρωσε την απόφαση της Συνόδου εκείνης και παράλληλα δεν προχώρησε σε αναπλήρωση της επισκοπικής έδρας της Αλεξανδρείας. Το ζήτημα του Αρείου έλυσε την περίοδο εκείνη η Πρόνοια του Θεού, αφού την παραμονή της πανυγηρικής αναγνώρισης του Αρείου, αυτός απέθανε με φρικτό τρόπο ενώ βρισκόταν στο αποχωρητήριο.

Παρά το γεγονός ότι ο ίδιος σε όλη του τη ζωή λάτρευε τον θεό Ήλιο, λίγο πριν πεθάνει αποφάσισε να βαπτισθεί χριστιανός. Κατά το μυστήριο είπε και την περίφημη φράση: «Νυν αληθεί λόγω μακάριον οιδ' εμαυτόν, νυν της αθανάτου ζωής πεφάναι άξιον, νυν του θείου μετειληφέναι φωτός πεπίστευκα». Από τότε και μέχρι την ημέρα της κοιμήσεώς του το 337 σε προάστιο της

Νικομήδειας δεν ενδύθηκε βασιλικό μανδύα. Η κοίμησή του σημειώθηκε εννέα χρόνια μετά την κοίμηση της μητέρας του σε ηλικία 63 ετών και έγινε την ημέρα της εορτής της Πεντηκοστής, όπως αναφέρει ο ιστορικός Ευσέβιος.

Η Αγία Ελένη

Η Αγία Ελένη ήταν η μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Γεννήθηκε στο Δρέπανο της Βιθυνίας (Γιάλοβα Μ. Ασίας) στα μέσα του 3ου αιώνα μ.Χ. Είκοσι περίπου χρόνια μετά τη γέννησή της, η Ελένη γνωρίστηκε με τον Κωνσταντίο Χλωρό, αξιωματούχο της Αυτοκρατορίας, τον οποίο παντρεύτηκε το 270, με βάση πρόνοια ειδικού νόμου, ο οποίος επέτρεπε το γάμο αξιωματούχων με γυναίκες λαϊκής καταγωγής. Ο Κωνσταντίος ήταν συγγενής του Κλαυδίου, ο οποίος βασίλευσε πριν από τον Διοκλητιανό και προσελήφθει στα ανάκτορα από τον Διοκλητιανό. Καρπός του γάμου της Ελένης και του Κωνσταντίου ήταν ο Κωνσταντίνος, ο μετέπειτα μονοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, τον οποίο η Αγία Ελένη γέννησε στη Ναϊσσό της Μοισίας (Νίσσα Σερβίας).

Προκειμένου, όμως, ο Κωνσταντίος να προβιβαστεί από τον Διοκλητιανό σε Καίσαρα Γαλατίας, Ισπανίας και Βρετανίας χώρισε την Αγία Ελένη και παντρεύτηκε την ανιψιά του Μαξιμιανού Θεοδώρα. Τότε, η Αγία Ελένη μαζί με τον Κωνσταντίνο παρέμειναν υπό φρούρηση του Διοκλητιανού και στη συνέχεια του Γαλέριου, για να μπορούν να ελέγχουν τον Κωνσταντίο. Ωστόσο, η ανάληψη του Καισαρικού αξιώματος από τον Κωνσταντίο λειτούργησε ευνοϊκά για την Εκκλησία, αφού ακόμη και κατά την περίοδο των διωγμών, που εξαπέλυσε ο Διοκλητιανός, οι πιστοί σε αυτή την περιοχή δεν καταδιώχτηκαν. Επίσης, με την άνοδο του Χλωρού στο αξίωμα αυτό ανοίχθηκε ο δρόμος και για τον γιό του Κωνσταντίνο.

Η Αγία Ελένη επανήλθε στη δημόσια ζωή κατά την ανάδειξη του Κωνσταντίνου σε Καίσαρα το 306, οπότε ο Κωνσταντίνος την έφερε κοντά του στα Τρέβηρα και ακολούθως την πήρε μαζί του στη Ρώμη, όταν επρόκειτο να ανακηρυχθεί σε Αύγουστο. Η Αγία ανακηρύχθηκε σε Αυγούστα από τον Κωνσταντίνο, όταν αυτός

παρέμεινε μονοκράτορας νικώντας τον Λικίνιο, ενώ στην πορεία λειτούργησε ως σύμβουλος και συνεργάτιδά του. Αυτή η αγάπη και ο σεβασμός του Κωνσταντίνου προς την μητέρα του φάνηκε και με την ύψωση δύο στηλών στη μεγάλη πλατεία «Φόρος», η μία στο όνομα της Αγίας Ελένης και η άλλη στο όνομά του, και ανάμεσα τους ένας σταυρός, που έφερε την επιγραφή: «Εις Άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού πατρός, Αμήν». Επίσης, για να την τιμήσει, έκοψε νομίσματα με τ' όνομα και τη μορφή της και μετονόμασε το Δρέπανο σε Ελενόπολη.

Ακόμη, μεταξύ άλλων, παραχώρησε στη μητέρα του το ανάκτορο στο Σεσόριο του Λατερανού, όπου έκτισε μία εκκλησία, ώστε αυτή να μπορεί να επιτελεί φιλανθρωπικό και πνευματικό έργο. Στη συνέχεια, η Αγία Ελένη, με τη συγκατάθεση του Κωνσταντίνου, ανέλαβε η ίδια την ευθύνη της ανοικοδόμησης ναών και το κτίσιμο νέων εκκλησιών και ευαγών ιδρυμάτων σε όλη την επικράτεια της Αυτοκρατορίας. Ο ιστορικός Ευσέβιος αναφέρει σχετικά: «Ελένη Αυγούστα...ευσεβούς τεκμήρια διαθέσεως ίδρυσε».

Πέραν όμως της ζωής και του έργου της Αγίας Ελένης στο πλευρό του γιού της, το πιο σημαντικό γεγονός που σφράγισε την ίδια ήταν η μετάβασή της στους Αγίους Τόπους. Εκεί σύμφωνα με την Παράδοση, κατόπιν θεϊκού σημείου, βρήκε τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου το 326 μ.Χ. Όταν έφθασε στα Ιεροσόλυμα, λοιπόν, καθ' υπόδειξη του Αγίου Κυριάκου, που ήταν Εβραίος και τότε λεγόταν Ιούδας, αλλά και με βάση μία παράδοση που έλεγε ότι μετά την Αποκαθήλωση ο Τίμιος Σταυρός πετάχθηκε σε λάκκο, κοντά στον Γολγοθά, άρχισε αμέσως τις σχετικές έρευνες.

Επειδή όμως επρόκειτο για υπέρογκη εργασία, οι έρευνες στράφηκαν στο μέρος εκείνο, όπου βλάστανε το λουλούδι βασιλικός, του οποίου η ευωδία ήταν έντονη. Ο χρονογράφος Γεώργιος μοναχός σημειώνει το γεγονός της ευρέσεως ως εξής: «Μαθών δε ο Επίσκοπος (Μακάριος), τα της Βασιλικής ελεύσεως...πάντας παρακάλεσε ησυχία να κάμουσι και σπουδαιοτέραν ευχήν υπέρ τούτου, στον θεό προσέφερε... Τούτου δε γενομένου, ευθύς θεόθεν εδείχθη στον Επίσκοπο ο τόπος, όπου ο ακαθάρτου δαίμονος, ο ναός και το άγαλμα της Αφροδίτης υπήρχε. Τότε η βασίλισσα, πλήθος πολύ τεχνιτών και εργατών συγκέντρωσε και εκ βάθρων το αισχρό οικοδόμημα κατέστρεψε. Τούτου δε γενομένου, ανεφάνη το θείον Μνήμα, ο τόπος του κρανίου και τρεις καταχωμένοι σταυροί...Αμηχανία και θλίψη κατέλαβε την Βασίλισσα, αφού κανείς δεν γνώριζε ποιός είναι ο Τίμιος Σταυρός. Ο δε Επίσκοπος μετά πίστεως έλυσε την απορία...Γυναίκα άρρωστη, υπό πάντων απεγνωσμένη και τα λοίσθια πνέουσα, έφεραν μεταξύ των σταυρών...Με τη σκιά του Τιμίου Σταυρού η ασθενούσα...ευθέως αναπήδησε, δοξάζουσα μετά μεγάλης φωνής τον θεό...Η δε Βασίλισσα Ελένη, μετά χαράς μεγάλης παρέλαβε τον Σταυρό...και μέρος αυτού παρέδωσε στον Επίσκοπο της πόλεως» (Γεώργιος Μοναχός, Περί της ευρέσεως του σταυρού, 110.620-621).

Επίσης, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφέρει ότι στον Γολγοθά βρέθηκαν τρεις σταυροί, από τους οποίους ο ένας διαγνώστηκε ότι ανήκει στον Ιησού Χριστό. Το Συναξάρι της εορτής της Ύψωσης του Τιμίου Σταυρού αναφέρει: «διαπορούσης δε

της Βασιλίσης (δηλ. της Αγίας Ελένης), τίς αν εἴη ο του Κυρίου Σταυρός, διά της εἰς θανούσαν γυναίκα χήραν θαυματουργίας δείκνυται· και ανέστη τη τούτου προσπαύσει· των δε λοιπών δύο σταυρῶν των Ληστών μηδέν εἰς τούτο ενδειξαμένων εἰς θαυματοποιίας υπόδειγμα».

Μετά το σημεῖο αὐτό ἡ Αγία Ελένη αποφάσισε να οικοδομήσει ἐπὶ τόπου το ναό της Αναστάσεως, ἕνα ἀκόμη ναό ἐπάνω ἀπὸ το Σπήλαιο της Γεννήσεως στη Βηθλεέμ και ἄλλους δύο, ἕνα στο ὄρος της Αναλήψεως και ἕνα στο ὄρος Θαβώρ.

Κατόπιν, ἡ Αγία Ελένη ἀναχώρησε για την Κωνσταντινούπολη, μεταφέροντας μαζί της τεμάχια του Τιμίου Ξύλου. Στην πορεία της πέρασε για δεύτερη φορά ἀπὸ την Κύπρο. Ἐτσι ἀποβιβάστηκε νότια του νησιού κοντά στο σημερινό Ζύγι. Ἡ περιοχὴ στην οποία ἀποβιβάστηκε, υπήρχε ἕνα ποτάμι, το οποίο τότε ονομάστηκε βασιλοπόταμο, κοντά στο οποίο ἐναπόθεσε τους σταυρούς – κατὰ την παράδοση, ἐπειδὴ οἱ τρεῖς σταυροὶ εἶχαν παραμείνει μαζί για πολλά χρόνια, τους ἀποσύνδεσε, ἔσμιξε τα ξύλα τους και τους ξαναέφτιαξε. Ἀπὸ το ξύλο του υποποδίου του σταυροῦ του Χριστοῦ ἔφτιαξε, ἐπίσης, ἕνα ἄλλο μικρὸ σταυρό.

Εκεῖ, ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν, ἡ ογδοντάχρονη Αγία, ἐγείρε για να ξεκουραστεῖ λίγο, ὥστε να μπορέσει να συνεχίσει την πορεία της προς την Κωνσταντινούπολη. Σύμφωνα με την Παράδοση κατὰ τη διάρκεια του ὕπνου της, ἕνας νέος με ἀγγελικὴ μορφή της εἶπε: «Σεβαστὴ μου βασίλισσα, εἶμαι ἀπεσταλμένος του Παναγάρχου θεοῦ, για να σου ἐκφράσω το θέλημά Του. Ὅπως ἐκεῖ στα Ἱεροσόλυμα ἔκτισες ναούς, για να δοξάζεται και να υμνεῖται ο θεός, ἔτσι κι ἐδῶ, σε τούτο το νησί το ευλογημένο, πρέπει να πράξεις το ἴδιο. Να κτίσεις κι ἐδῶ ἱερό ναό, τον οποίο μάλιστα να θεμελιώσεις με το Τίμιο Ξύλο, για να προσκυνεῖται και να δοξάζεται στους αἰῶνες ο Σταυρός του Κυρίου ἀπὸ τους κατοίκους αὐτοῦ του τόπου. Εδῶ θα ζουν Χριστιανοὶ μέχρι τη συντέλεια του κόσμου».

Ἡ Αγία ὅταν ξύπνησε, διέταξε ἀμέσως να γίνει ὅπως ο λαμπρός ἐκεῖνος νέος της υπέδειξε. Ὁ ἕνας ὁμως ἀπὸ τους μεγάλους

σταυρούς είχε εξαφανιστεί και εθεάθη στην κορυφή του βουνού Όλυμπος. Εκεί, λοιπόν, βρέθηκε το Τίμιο Ξύλο, το οποίο προς στιγμή είχε χαθεί. Τότε, η Αγία Ελένη με τους συνεργάτες της έκτισαν ναό τον οποίο εγκαινίασαν με το τίμιο Ξύλο και από τότε (327) το βουνό αυτό ονομάζεται Σταυροβούνι, όπου μέχρι σήμερα υπάρχει η ομώνυμη Ιερά Μονή.

Κατόπιν η Αγία αναχώρησε για την Βασιλεύουσα, όπου ο Κωνσταντίνος υποδέχθηκε τον Τίμιο Σταυρό, τους τέσσερις Ήλους (=καρφιά) και την μητέρα του με κάθε λαμπρότητα. Σημειώνουμε ότι απ'αυτούς τους τέσσερις Ήλους, οι δύο τοποθετήθηκαν στο Στέμμα, το οποίο φορούσε ο βασιλιάς Κωνσταντίνος.

Η Αγία Ελένη κομήθηκε ένα χρόνο αργότερα, σε ηλικία 81 περίπου ετών (328-329) ενώ σήμερα, το μεγαλύτερο μέρος του Τιμίου Ξύλου φυλάγεται στην Ιερά Μονή Ξηροποτάμου στο Άγιο Όρος.

Κοντάκιον

Κωνσταντῖνος σήμερον, σὺν τῇ μητρὶ τῇ Ἐλένη, τὸν Σταυρὸν ἐμφαίνουσι, τὸ πανσεβάσμιον ξύλον, πάντων μὲν τῶν Ἰουδαίων αἰσχύνην ὄντα, ὄπλον δὲ πιστῶν, ἀνάκτων κατ' ἐναντίων, δι' ἡμᾶς γὰρ ἀνεδείχθη, σημεῖον μέγα, καὶ ἐν πολέμοις φρικτόν.

Η μαρτυρία ενός Αγίου ...για την Ανάσταση

Η μαρτυρία ενός Αγίου ...

Οι ερευνητές ξεκινούν διανοητικά-εγκεφαλικά. Και καταλήγουν στην αγάπη του Χριστού.

Οι άγιοι ξεκινούν από την αγάπη τους προς τον Χριστό. Και προχωρούν με αυτήν.

Ο δρόμος των αγίων είναι καλλίτερος. Εκφράζει πιο σωστά τον άνθρωπο. Εκφράζει την σωστή πορεία του ανθρώπου προς τον Θεό, που είναι η με υπακοή αναζήτηση του Θεού.

Ας ιδούμε λοιπόν, τί λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος:

1. Πάντοτε γινόταν λόγος για πράγματα αξιοθαύμαστα. Μα τα δικά μας είναι ακόμη πιο αξιοθαύμαστα!

Μα τα τωρινά είναι ακόμη πιο αξιοθαύμαστα.

Κηρύττεται ο Σταυρός και τρέχει όλος ο κόσμος.

Τί σημαίνει «κηρύττεται Σταυρός»;

Κηρύττεται ένας επονείδιστος θάνατος!

Και γιατί τρέχουν; Για να ιδούν; Δεν εσταυρώθηκαν μυριάδες; Δεν υπήρξαν χιλιάδες σοφοί; Δεν υπήρξαν πολλοί ισχυροί; Δεν υπήρξαν περίδοξοι βασιλείς;

Υπάρχει άλλος, που να κέρδισε έτσι τον κόσμο;

Και μη μου φέρεις σαν επιχείρημα εναντίον του Χριστού τις αιρέσεις!

• Όλοι τον Χριστό κηρύττουν• έστω και αν σφάλλουν σε κάτι!

Όλοι Εκείνον προσκυνούν! Εκείνον που σταυρώθηκε επί Ποντίου Πιλάτου στην Παλαιστίνη!

2. Κανείς στον κόσμο δεν κατάφερε ό,τι κατάφερε Αυτός. Και μάλιστα παρά τα τόσα εμπόδια. Μην ξεχνάτε:

• πόσοι βασιλείς. Τον επολέμησαν!

- πόσοι τύραννοι Τον εθεώρησαν σαν τον μοναδικό τους αντίπαλο!

- Πώς ο κόσμος όλος σε όλες τις πόλεις είχαν ξεσηκωθεί εναντίον Του!

Και όμως! Ποτέ δεν επήγε προς τα πίσω ο Χριστιανισμός. Χρόνο το χρόνο όλο και πιο μπροστά πηγαίνει!

3. Σε τί οφείλεται αυτή η ισχύς;

- Ήταν μάγος! σου λένε.

Μπα; ο μοναδικός στον κόσμο μάγος ήταν; δεν έχετε ακούσει, τί μάγους είχαν στην Περσία και στις Ινδίες; Και πόσους έχουν ακόμη! Θυμάσθε κανενός το όνομα;

- Να εκείνος ο Απολλώνιος ο Τυανεύς, ήταν και μάγος και απατεώνας. Και έλαμψε!

Πού και πότε!

Σε μια μικρή πόλη! Και για λίγο! Και έσβησε! Και δεν άφησε ούτε Εκκλησία• ούτε πιστούς• ούτε τίποτε!

- Και γιατί χάνω τα λόγια μου, μιλώντας για μάγους, που έσβησαν;

4. Η ειδωλολατρεία, πώς έπαυσε;

Πού είναι ο Δωδωναίος; Πού είναι ο Κλάριος; Πού είναι εκείνα τα εργαστήρια της πονηρίας και απάτης (τα μαντεία); Σιωπούν! Το εβούλωσαν!

- Τί είναι εκείνο που κάνει τα δαιμόνια να τρέμουν;

Γιατί τα πιάνει φρίκη και τρόμος, όταν ακούνε κάτι για τον Εσταυρωμένο, ή για λείψανα ανθρώπων που εσφάγηκαν για χάρη του;

Γιατί ακούνε Σταυρό και το βάζουν στα πόδια;

Να γελάνε έπρεπε! Είναι τίποτα το σπουδαίο ο Σταυρός;

Κάθε άλλο! Σιχαμερό και επονείδιστο! Εκτελεστικό όργανο είναι. Και μάλιστα το χειρότερο από όλα. Για τους Εβραίους καταραμένο. Για τους Έλληνες σιχαμερό. Σε τί οφείλεται και τον τρέμουν οι δαίμονες; Όχι στην δύναμη του Σταυρωμένου;

Αν εφοβούντο τον Σταυρό σαν σταυρό (άφησε που αυτό (= να φοβούνται!) είναι εξευτελιστικό για «θεούς»), θα έπρεπε να τρέμουν και κάθε σταυρωμένο• και ασφαλώς και τους ληστές.

Ε λοιπόν. Σε ερωτώ: Αν κάποιος ειπή: «Στο όνομα του σταυρωθέντος» (και εννοεί κάποιον ληστή), θα φύγει ο διάβολος;

Αμ δε...

Όχι μόνο δεν θα φύγει, αλλά και θα γελάσει με την καρδιά του!

Μα αν εννοεί «τον Ναζωραίο», φεύγουν σαν να είναι το όνομα αυτό φωτιά!

5. Έλα τώρα• και ειπέ μου:

Πώς εξαπλώθηκε η πίστη στον Χριστό; Σε τί οφείλεται αυτό; Σε ικανοποιεί η εξήγηση;

- ότι τάχα ήταν απατεώνας;
- ότι τάχα ήταν σοφός;
- ότι ήταν μάγος;

Όχι. Γιατί κανένας απατεώνας, μάγος και σοφός δεν απόκτησε ποτέ τέτοια δύναμη. Κανένας. Ποτέ. Ούτε από μακριά. Ούτε στο ελάχιστο.

6. Από αυτά γίνεται φανερό ότι:

Ο Χριστός επεκράτησε, όχι γιατί ήταν μάγος, όχι γιατί ήταν απατεώνας, αλλά επειδή ήρθε να μας απαλλάξει από τους μάγους και τους απατεώνες• επειδή είναι η ακαταμάχητη θεία δύναμη.

Ο Απόστολος Παύλος εξομολογείται:

Όλα μου τα επίγειας μορφής κέρδη και πλεονεκτήματα τα εθεώρησα ζημία και τα άφησα, για τον Χριστό.

Ναι, όλα μου ανεξαιρέτως τα επίγεια κέρδη όχι απλώς τα αφήνω, αλλά και τα θεωρώ ζημία! Τόσο ανώτερο είναι, να καταλάβει κανείς ότι ο Ιησού είναι ο Χριστός (= ο μοναδικός Σωτήρας)• και να Τον κάμη Κύριο της ζωής!

Εγώ τα άφησα όλα για τον Χριστό! Ναι, όλα τα θεωρώ σκουπίδια και τα πετάω, προκειμένου να κερδίσω τον Χριστό και να πάω κοντά Του!

Και δεν επιδιώκω να πάω κοντά Του με την αμαρτωλή και αυτάρεσκη συναίσθηση, ότι ετήρησα τον Νόμο και θα δικαιωθώ σαν τηρητής του Νόμου.

Πιστεύω, ότι ο Θεός θα με ελεήσει, επειδή πιστεύω στον Χριστό και Τον επικαλούμαι.

Και επιθυμώ να είμαι πάντοτε κοντά Του, για να μπορέσω να καταλάβω καλά

- τι είναι ο Χριστός
- τί σημασία έχει για μας η ανάσταση
- και γιατί πρέπει, αν θέλω στην κοινή ανάσταση να αναστηθώ για αιώνια ζωή και δόξα, να γίνω εδώ κοινωνός στα Πάθη Του, δηλ. να νεκρώνω και εγώ τα πάθη μου (Φιλ. 3,7-11).

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου.

Παναγία Σουμελά, Μάνα και Προστάτης του Ελληνισμού

19 Μαΐου ...ημέρα μνήμης

Στο πανέμορφο βουνό της Μακεδονίας Βέρμιο, στη καταπράσινη πλαγιά της Καστανιάς στη Βέροια, ανακαλύπτεις με συγκίνηση, ύστερα από σύντομη τραχιά ανάβαση, το ιερό προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά. Είναι το προσκύνημα που έστησε και ύψωσε εδώ

η πονεμένη ψυχή των Ελλήνων του Πόντου, για να τους θυμίζει το πάνσεπτο προσκύνημά τους στην πατρία γη, κοντά στην Τραπεζούντα του Πόντου. Πώς μπορούσαν να ζουν πρόσφυγες – ακόμα και στη Μάνα Ελλάδα – χωρίς την παρηγοριά τους, χωρίς την χαρά τους, τη δόξα τους και στο στήριγμά τους, την Παναγιά «τους»;

Νωρίς – νωρίς χτίσθηκε το Μοναστήρι, εκείνο το πρώτο, στη γη του Πόντου (4^{ος} αι. μ.Χ. [άλλη εκδοχή το τοποθετεί στον 9^ο αι.]). Χτίσθηκε σε απότομο βουνό – το **Μελά** – στο Σπήλαιο μιας κατάφυτης απόκρημνης

βουνοκορφής, κοντά στον ποταμό Πυξίτη. Εκεί ζήτησε η Παναγία από τους Αθηναίους μοναχούς Βαρνάβα και Σωφρόνιο να βρουν την εικόνα της – έργο του Ευαγγελιστή Λουκά – φερμένη στα απρόσιτα εκείνα βουνά, με άγνωστο γι' αυτούς θαυμαστό τρόπο, από τη Βοιωτία κι εκεί να υψώσουν Ναό. Κι αυτοί βάδισαν μέρες και μέρες με δύσκολες και αντίξοες συνθήκες, σε άγνωστους γι' αυτούς μακρινούς τόπους, έχοντας για οδηγό τη θέληση της Μητέρας του Θεού. Όπου έφτασαν εκεί που Εκείνη θέλησε. Στου Μελά. Με ρίγη συγκινήσεως είδαν στο βάθος μιας σπηλιάς την αστραπόμορφη παρουσία της γνωστής τους Παναγίας της Αθηνιώτισσας. Τελείωσε πια η αναζήτηση. Εκεί ήθελε η Παναγία να μείνει. Τούτους τους τόπους να προστατεύσει και να μεγαλύνει. Η θαυμαστή ανάβλυση του αγιάσματος στον τόπο που ήταν η ιερή Εικόνα της, με τις ιαματικές μέχρι τώρα ιδιότητές του, ήταν βέβαιο σημάδι της παρουσίας της.

Κι άρχισε το μεγάλο έργο. Μικρή εκκλησία στην αρχή, να τοποθετηθεί η εικόνα, να προσκυνείται. Κι ύστερα πήρε να υψώνεται το Σπίτι της Παναγίας. Ήταν τότε τα χρόνια της ακμής της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας κι έργα σαν και αυτό είχαν πολλούς χορηγούς κι επισήμους. Έτσι το Μοναστήρι μεγάλωσε κι η πνευματική ακτινοβολία του απλώθηκε. Και σιγά – σιγά έγινε το

κέντρο του Χριστιανικού Πόντου. Όχι μόνο της Τραπεζούντας, αλλά και όλων των γύρω ελληνικών πόλεων. Πόλος έλξης η γλυκιά Παναγιά, που ένωνε με την κοινή πίστη όλους τους Έλληνες του Πόντου. Λαξεμένο το καθολικό της Μονής όλο μέσα στο βράχο (με το ιερό μόνο έξω) και υψωμένο πάνω στο βράχο το τετραώροφο επιβλητικό, μεγαλόπρεπο Μοναστήρι. Το Μοναστήρι της Παναγίας στο όρος Μελά, της **Παναγίας Σουμελά** [εις του Μελά – Στου Μελά – Σου Μελά (ποντιακά)], έγινε σύντομα σύμβολο του Χριστιανισμού και Ελληνισμού του Πόντου.

Γνώρισε δόξες, γνώρισε μεγαλόπρεπες βυζαντινές τελετές, ανακούφισε και ενίσχυσε ψυχές, σπουδαίο κέντρο παιδείας έγινε, ώσπου ήρθε η θύελλα. Μια θύελλα πρωτόγνωρη. Είχε κι άλλοτε αντιμετώπισει καταστροφές. Μα αυτή... Είναι βλέπεις κάποιοι κατακτητές που δεν σέβονται ούτε ιερό ούτε άγιο κανένα. Βρισκόμαστε στην περίοδο **1908-1922**. Με τις πιο αποτρόπαιες μορφές βίας ξερίζωσαν οι Τούρκοι τον Ελληνισμό του Πόντου. Διωγμοί, σφαγές, φρίκη... Τον **Αύγουστο του 1923** διώχθηκαν κι οι μοναχοί του Μοναστηριού. Ύστερα αυτό παραδόθηκε στην ανελέητη καταστροφή...

Κι ήρθαν πρόσφυγες οι Έλληνες του Πόντου, κατατρεγμένοι και εξαθλιωμένοι, στην Ελλάδα την πληγωμένη. Μα η καρδιά τους ήταν εκεί. Είχαν αφήσει πίσω την Παναγία τους. Πώς θα ζούσαν χωρίς Αυτήν;

Αλλά κι Εκείνη τους συμπαραστεκόταν, ζούσε τον πόνο τους, ένοιωθε τη λαχτάρα τους. Γιατί, πώς έγινε και δέχθηκαν οι τουρκικές αρχές το **1931** με ειδική άδεια να επανέλθει στο κατακαμένο Μοναστήρι ο πρόσφυγας ιερομόναχος της Μονής Σουμελά Αμβρόσιος... Έφθασε. Και με δακρυσμένα μάτια και την καρδιά να χτυπά γοργά κατευθύνθηκε στο μέρος που μόνο εκείνος γνώριζε.

Στην κρύπτη, κάτω από το έδαφος, στο μικρό εκκλησάκι της Αγίας Βαρβάρας, ένα χιλιόμετρο πιο πέρα από το Μοναστήρι. Είχαν φυλάξει με πόνο ψυχής εκεί, μόλις άρχισαν οι διωγμοί και οι σφαγές των Ελλήνων του Πόντου, τα άγια κειμήλια της Μονής, ανάμεσά τους και την σεπτή εικόνα της Παναγίας. Με ανείπωτη συγκίνηση για το θησαυρό που κρατούσε γύρισε στην Ελλάδα. Η ιερή εικόνα ασφαλίστηκε τότε στο Βυζαντινό Μουσείο. Και παρέμεινε εκεί μέχρι το **1951**.

Οι Έλληνες του Πόντου, οι πρόσφυγες, ανακουφίστηκαν. Μα δεν ησύχασαν. Έπρεπε να φτιάξουν το νέο Σπίτι της Παναγίας, αντάξιο στη μεγαλοσύνη της, την αγάπη και την προστασία της. Έτρεξαν, έψαξαν, αναζήτησαν τόπο που να τους θυμίζει, έστω λίγο, τους ευλογημένους τόπους του Πόντου, τους απόκρημνους, τους επιβλητικούς, αυτούς που είχε διαλέξει για να δοξάσει η ίδια η Παναγία. Τέλος το κατόρθωσαν. Σε μια πλαγιά του Βερμίου, εκεί ταίριαζε να στήσουν το νέο προσκύνημα. Εμπνευστής και πρωτεργάτης σε όλη αυτή την ιερή προσπάθεια ο εκ Πόντου γιατρός Φίλων Κτενίδης. Έχοντας ο ίδιος προσωπική εμπειρία της προστασίας της Παναγίας Σουμελά και διαπνεόμενος από της φυλής τα άγια ιδανικά, με ακατάβλητη τη δύναμη της ψυχής ξεκίνησε το μεγάλο έργο. Κοντά του γρήγορα βρέθηκαν και άλλοι που τους ένωνε οι κοινός πόνος και πόθος.

Στις **12 Αυγούστου 1951** με λαμπρές γιορτές – «τιμές Βασιλίσσης» – μεταφέρθηκε η εικόνα της Παναγίας για την τελετή της θεμελιώσεως του Ναού του μελλοντικού προσκυνήματος της Παναγίας Σουμελά, στην Καστανιά Βέροιας. Το έστησε και τούτο

το προσκύνημα η πατροπαράδοτη βαθιά ευλάβεια του Ελληνισμού του Πόντου. Πλήθη κόσμου συγκεντρώνονται από τότε στην ιερή μνήμη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, 15 Αυγούστου. Έλληνες από όλα τα μέρη, κυρίως όμως Έλληνες του Πόντου εντός και εκτός Ελλάδας. Συγκεντρώνονται να θυμηθούν τα παλιά. Να γνωρίσουν οι νεότερες γενιές την ιστορία τους. Να αισθανθούν τη βαθύτερη σχέση των Πατέρων τους με την Πίστη, με την Εκκλησία, που με τους άξιους εκπροσώπους της συμπαραστεκόταν σ' όλους τους πόνους και τις δοκιμασίες τους.

Πήγαινε και συ να προσκυνήσεις στην Παναγία Σουμελά. Έναν άλλο αέρα θα αναπνεύσεις. Κάτι ιδιαίτερο θα αισθανθείς. Ο πόνος του Πόντου που θα σε εγγίσει είναι πόνος για όλο τον Ελληνισμό. Και η Παναγία Σουμελά είναι για όλο τον Ελληνισμό Μάνα και Προστάτης.

ΠΗΓΗ : [ΧΦΔ](#)

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Μαρτυρίες ειδικών ερευνητών για την Ανάσταση του Χριστού

Δεν μπορούμε να μελετήσουμε όλοι όλα τα θέματα των διαφόρων επιστημών σε βάθος. Περιοριζόμαστε λοιπόν να προσπαθούμε να σχηματίσουμε σωστές αντιλήψεις. Το επιτυγχάνουμε, όταν στηριζόμεθα σε λόγια-καταστάλαγμα έρευνας και μελέτης των εγγυημένα μεγάλων και σοφών ειδικών ερευνητών-επιστημόνων. Ας αναπληρώσουμε λοιπόν και εμείς τα υστερήματα μας με την σοφία και την πείρα αρμοδίων ειδικών ερευνητών.

α. Το πιο αξιόπιστο γεγονός.

Ο Thomas Arnold (Τόμας Άρνολντ), καθηγητής της Ρωμαϊκής Ιστορίας, συγγραφέας μιας υπέροχης τρίτομης Ιστορίας του Ρωμαϊκού Κόσμου (έργο κλασσικό), γράφει:

«Χρόνια εμελετούσα την αρχαία ιστορία. Ερευνούσα τις πηγές. Και «εζύγιζα» τις απόψεις των νεωτέρων συγγραφέων, που ασχολήθηκαν με την εποχή αυτή. Σαν κατασταλάγματα των μελετών μου λέγω τούτο: Δεν ξέρω να υπάρχει στην ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας άλλο γεγονός, που να θεμελιώνεται – για τον απροκατάληπτο ερευνητή – σε πιο πειστικές και αξιόπιστες μαρτυρίες και σε πιο εξαντλητική έρευνα από το σημείο (εννοώ τον κενό τάφο) που μας έδωσε ο θεός, για να δείξει, ότι ο Χριστός απέθανε μεν, αλλά και αναστήθηκε εκ νεκρών»

Ο διάσημος ιστορικός A. Fr. Gfröger, (Α. Γραίρερ), που από άθεος μετά βαθειά μελέτη των πηγών επίστευσε στον Χριστό, λέγει:

Η ανάσταση του Χριστού είναι το πιο έγκυρο και το πιο μαρτυρημένο γεγονός της αρχαίας ιστορίας.

Αν αφήσω τον εαυτό μου να μην παίρνη στα σοβαρά τις μαρτυρίες για την ανάσταση του Χριστού, μόνο και μόνο επειδή προέρχονται από χριστιανούς (από τους αποστόλους), δεν έχω πια δικαίωμα να θεωρώ κανένα γεγονός της αρχαίας ιστορίας έγκυρο και αξιόπιστο

Ο Dr Simon Greenleaf (Σίμων Γκρήνληφ), ένας από τους πιο μεγάλους αμερικανούς νομικούς (θεωρείται η πιο μεγάλη νομική αυθεντία των Η.Π.Α.) έγραψε ένα βιβλίο αφιερωμένο στο θέμα: Έχουν νομική αξία οι μαρτυρίες των αποστόλων για την ανάσταση του Χριστού; Τα συμπεράσματα του είναι:

- Αποκλείεται (σαν από νομικής πλευράς απίθανη) η υπόθεση ότι

θα μπορούσαν οι απόστολοι να μείνουν για πάντα σταθεροί στην άποψη ότι ο Χριστός αναστήθηκε, αν αυτό δεν ήταν όχι απλώς γεγονός, αλλά γεγονός αδιαμφισβήτητο και ένδοξο.

- Η ανάσταση ήταν για τους απόστολους γεγονός τόσο γνωστό και σαφές, όσο τα πιο σοβαρά γεγονότα της ζωής τους, για τα οποία δεν έχουν καμιά αμφιβολία ότι έγιναν.

- Η ανάσταση του Χριστού – από πλευράς των αποδείξεων που εξετάζουν και λαμβάνουν υπ’ όψιν τους τα σημερινά δικαστήρια – είναι το πιο αδιαμφισβήτητο γεγονός της παγκοσμίου ιστορίας

β. Ιστορία Χριστού χωρίς ανάσταση δεν γίνεται!

Όμως ένας άλλος διαπρεπής νομικός, ο Frank Morisson έβαλε στόχο του να διαμφισβητήσει τις μαρτυρίες που έχουμε για την ανάσταση του Χριστού. Ο Μόρισον

- Παραδεχόταν ότι ο Χριστός υπήρξε• ότι ήταν πρότυπο αρετής και υπέροχος διδάσκαλος•

- δεν παραδεχόταν μόνο την ανάστασή του.

- έλεγε πως η ανάσταση ήταν μια μυθοποιημένη ωραιοποίηση της ιστορίας του Χριστού.

Μέσα σ’ αυτό το πλαίσιο των ιδεών του ο Μόρισον αποφάσισε να γράψει την ιστορία των τελευταίων ημερών του Ιησού, χωρίς να κάμει καμιά αναφορά στην ανάστασή του. Του είχε μπει η ιδέα, ότι αν έγραφε τέτοιο τεκμηριωμένο βιβλίο, θα έκανε να ... ξεχασθή η ανάσταση του Χριστού!

Άρχισε λοιπόν να έρχεται σε επαφή με τα γεγονότα και με τα προβλήματα που τα ακολουθούν. Και τότε η δικαστική του ευσυνειδησία τον έκαμε να αλλάξει γνώμη και τοποθέτηση.

Ασχολήθηκε λοιπόν με το θέμα αυτό στα σοβαρά . Μελέτησε, όσο πιο καλά μπορούσε, όλα τα στοιχεία που είχε στην διάθεσή του. Και κατάλαβε, ότι ακόμα και αν το ήθελε, ήταν αδύνατο να γράψει το βιβλίο, που είχε σχεδιάσει και όπως το είχε σχεδιάσει. Και κατέληξε να γράψει ένα βιβλίο εντελώς διαφορετικό από εκείνο που είχε προγραμματίσει. Ο τίτλος του βιβλίου αυτού είναι: «Ποιός απεκύλησε τον λίθο»; Στο πρώτο κεφάλαιο ο Μόρισον δηλώνει: «Ποτέ μου δεν το είχα φαντασθή ότι θα κατέληγα να γράψω ένα τέτοιο βιβλίο»!

Το βιβλίο του Μόρισον είναι μια συνεχής διακήρυξη, ότι η ανάσταση του Χριστού είναι γεγονός.

Κυκλοφόρησε σε εκατομμύρια αντίτυπα και αποτελεί αληθινό μνημείο μιας λογικής εργασίας, που κυριολεκτικά ξετινάζει όλα τα επιχειρήματα εκείνων που προσπάθησαν να αμφισβητήσουν την ανάσταση του Χριστού.

γ. 700 ώρες εργαστηριακής έρευνας

Ο Josh Mc Dowell διαπρεπής αμερικανός επιστήμων, ξεκίνησε άθεος. Επάλεψε να παραμερίσει από το φάσμα της ζωής του την πίστη στον Χριστό (βλ. κεφ. 10ο). Μα δεν τα κατάφερε.

Ας ακούσουμε την διακήρυξη που έκαμε, για την πίστη του στην ανάσταση του Χριστού:

Κάποτε ένας φίλος μου με ρώτησε:

– Τί είναι εκείνο, που σε κάνει να μένης δεμένος με τον Χριστιανισμό;

Του απάντησα:

– Ένα. Ένας και μόνο λόγος. Έψαχνα για χρόνια να βρω μια εξήγηση για την ανάσταση του Χριστού. Έψαχνα χρόνια να ιδώ: μπορεί να δοθή στην ανάσταση του Χριστού εξήγηση διαφορετική από αυτήν που δίνουν οι απόστολοι στα ευαγγέλια και στις επιστολές τους; Συγκεκριμένα «έφαγα» εφτακόσιες (ναι, εφτακόσιες!) ώρες εργαστηριακής έρευνας επάνω στο θέμα αυτό! Ερεύνησα όλες τις πηγές. Και εξέτασα όλες τις δυνατές εκδοχές. Ξεκίνησα από την σκέψη, ότι η ανάσταση του Χριστού πρέπει να είναι:

- ή η πιο μεγάλη απάτη και πονηρία στον κόσμο,
- ή το πιο μεγάλο γεγονός της παγκόσμιας ιστορίας.

Στην συνέχεια όμως η έρευνά μου με υποχρέωσε να παραδεχθώ, ότι

- Η ανάσταση του Χριστού είναι γεγονός.
- Γεγονός, που έγινε σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο.
- Γεγονός, που έχει μάρτυρες και αποδεικτικά στοιχεία (πειστήρια).

Η έρευνα μου με έκαμε να καταλάβω, ότι η χριστιανική πίστη•

- Δεν είναι στοχασμός.
- Δεν είναι φιλοσοφία.

- Δεν είναι μια πλαστή ιστοριούλα.
- Είναι η πιο αληθινή ιστορία στον κόσμο.

Με άλλα λόγια, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά και τόσο απλοϊκά, όσο φαντάζονται μερικοί με την απλοϊκότητα και απλότητά τους.

δ. Γι αυτό ξεσηκώνονται με τόση μανία.

Γράφει ο καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Σπυρ. Μακρής:

Αυτά που γράφω είναι όλα προσωπικά μου βιώματα. Είναι πράγματα που παίδεψαν την ψυχή μου• που αποτελούν το τέρμα της πνευματικής μου πορείας• που μπορώ να τα βεβαιώσω με την σφραγίδα της απόλυτης εσωτερικής μου πληροφορίας, από την βίωση και την παρατήρηση αρκετών δεκαετιών από τον καιρό που επέστρεψα στον Κύριο μας Ιησούν Χριστόν.

Η σταύρωση και η Ανάσταση του Χριστού είναι το επίκεντρο, είναι ο πυρήνας της κατάφασης του Χριστιανισμού. Γιατί, αν η Σταύρωση και η Ανάσταση του Χριστού είναι αλήθεια, τότε όλα εκείνα που πιστεύουμε και ακολουθούμε (και είναι ξένα και αντίθετα στον Χριστό και στο ευαγγέλιό Του) πρέπει να γκρεμιστούν• γιατί είναι είδωλα και ψέματα.

Γι' αυτό ξεσηκώνονται με τόση μανία και τόσο πείσμα να μας πείσουν με ένα σωρό επιχειρήματα παραπλανητικά, ότι η Ανάσταση του Χριστού δεν έγινε. Επειδή:

Αν η Ανάσταση του Χριστού έγινε, τότε ο Χριστός είναι Θεός• και όλα όσα μας λέει είναι αλήθεια. Και συνεπώς θα πρέπει να πεθάνωμε γι το κάθε τι, που είναι αντίθετο στο λόγο του Χριστού. Και να ζήσωμε μια ζωή σύμφωνη με αυτά που είπε ο Χριστός και πρεσβεύει η Εκκλησία Του.

ε. Συμπέρασμα

Γράφει ο διαπρεπής αμερικανός νομικός George Eldon Ladd (Τζώρτζ Έλντον Λάντ)

- Σήμερα ο πιστός χριστιανός μπορεί να είναι 100% σίγουρος ότι

ο Χριστός αναστήθηκε.

- Η πίστη μας δεν στηρίζεται σε μύθους. Ούτε σε φιλοσοφικές στοχαστικές συλλήψεις.

- Στηρίζεται σε ιστορικά γεγονότα

ο με αδιάσειστη βάση• και

ο με αναντίρρητες αποδείξεις.

Ένας άλλος διαπρεπής νομικός ο αρχιδικαστής της Αγγλίας (Πρόεδρος του Αρείου Πάγου, θα ελέγαμε εμείς), λόρδος Darling (Λόρδος Ντάρλινγκ) μετά μια νομική έρευνα επάνω σε όλες τις μαρτυρίες που έχουν σχέση με την ανάσταση του Χριστού, γράφει: Για την ανάσταση του Χριστού έχουμε πάρα πολλές μαρτυρίες. Και θετικές. Και αρνητικές. Που όλες, η κάθε μία με τον τρόπο της μας δίνουν τόσες πολλές ενδείξεις, ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι μια ζωντανή πραγματικότητα, ώστε κανένα σώμα από μελετημένους δικαστικούς (από όποιο μέρος του κόσμου κι αν είναι!) δεν θα μπορούσε να βγάλει – με βάση τα στοιχεία που μας δίνουν οι μαρτυρίες αυτές – απόφαση διαφορετική από ότι:

- η Ανάσταση του Χριστού είναι γεγονός•
- ο Χριστός ανέστη.

Η μαρτυρία ενός Αγίου (συνεχίζεται...)

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

π. Βασίλειος Θερμὸς

Ἡ σκηνὴ τῆς ὁδοιπορίας πρὸς Ἐμμαοὺς ἐνέπνευσε πολλοὺς ζωγράφους καὶ ποιητὲς μὲ τὴν ὁμορφιά της. Ποιὸς δὲν θὰ ποθοῦσε ἕναν περίπατο στὴ φύση συντροφιά μὲ τὸν Ἰησοῦ!

Τὰ δύσκολα ἀρχίζουν ὅταν περάσουμε στὶς συγκεκριμένες συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες συντελεῖται συνήθως αὐτὴ ἡ πορεία. Συγκεκριμένα, στὴν βαρειά καρδιά, ἀφοῦ εἶχαν προηγηθεῖ τὰ γεγονότα τοῦ Πάθους.

Κάπως ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ. Ὅταν ἡ καρδιά εἶναι βαρειά δὲν νιώθεις τὰ πράγματα ὅπως τὰ εἶχες φανταστεῖ. Ἴσως καὶ νὰ μὴν τ' ἀναγνωρίζεις πιά. Τότε καὶ τὰ ωραιότερα ὄνειρα, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ πραγματοποιηθοῦν, φαίνονται χλωμὴ καὶ ἀνούσια καθημερινότητα.

Τότε ἀναδεικνύεται καὶ ἡ τραγικότητα τοῦ ἀνθρώπου· νὰ συμπορεύεται μὲ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίζει! Καὶ νὰ συνεχίζει νὰ ὑποφέρει τὸ ἴδιο!

Κοινὴ ἐμπειρία ὄλων μας. Καὶ πολλοὶ καὶ ποικίλοι οἱ τρόποι.

Νὰ ἀγωνιζόμαστε πνευματικὰ καὶ νὰ νιώθουμε ἀβοήθητοι, ἐνῶ Αὐτὸς εἶναι στὸ πλευρό μας καὶ χωρὶς τὴ δική Του βοήθεια τίποτα δὲν θὰ εἶχε συντελεστεῖ. Νὰ βυθιζόμαστε στὸν Ἄδη τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ ἀπελπίζομαστε –ἐνάντια στὴ συμβουλή ποῦ ἔδωσε στὸν Ἅγιο Σιλουανὸ, ‘κράτα τὸ νοῦ σου στὸν ἄδη καὶ μὴ ἀπελπίζου’– ἐπειδὴ δὲν Τὸν βλέπουμε ἐκεῖ. Ποιόν; Αὐτὸν ποῦ ἔκανε καὶ τὸν Ἄδη σπίτι του.

Νὰ προσπερνᾶμε, καὶ καμιά φορά, νὰ ποδοπατᾶμε τὸν διπλανό μας δίχως νὰ διακρίνουμε σὲ αὐτὸν τὸ πρόσωπό Του, ὅπως μᾶς εἶχε ἀψευδῶς δηλώσει.

Πορεία μὲ τὸν μὴ ἀναγνωρισμένο Χριστό. “Μας εἶπαν” ὅτι τὸν εἶδαν ἀναστημένο ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν βλέπουμε.

«Ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ». Δὲν μᾶς ἀποκάλεσε ἀργοὺς στὸ μυαλό, ἀλλὰ ἀργοὺς στὴν καρδιά. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ρίζα τοῦ προβλήματος.

Καρδιά άργή έπειδὴ εἶναι βραχυκυκλωμένη ἀπὸ ἄγχη καὶ μέριμνες, ἀπὸ ἡδονές καὶ ἀποχαύνωση, ἀπὸ ναρκισσοισμοὺς καὶ ἀνταγωνισμοὺς. Καρδιά ποὺ ἔχασε τὰ αἰσθητήρια της, ἀλλοτριωμένη, παραλυμένη, ἀγχωμένη, ἀγριεμένη, ἀποδιοργανωμένη.

Ἄλλὰ νά! Ἡ ἴδια ἡ καρδιά ποὺ φταίει ἀνέλαβε νὰ ἐπανορθώσει.
“Δὲν καιγόταν ἡ καρδιά μας στὴ διαδρομὴ;”.

Ναί, ἀναδρομικὴ ἀναγνώριση, ἀρκεῖ ἡ καρδιά νὰ κρατᾷ κάτι ἀπὸ τὴ γνησιότητά της. «Εἰ ἔχεις καρδίαν δύνασαι σωθῆναι» λέει στὸ Γεροντικό. Δηλαδή νὰ μὴν πνιγεῖ ὁ ψίθυρός της ἀπὸ τοὺς θορύβους τῆς πολυτάραχης ζωῆς μας. Νὰ τῆς δοθεῖ ἀνάσα, δυνατότητα νὰ αἰσθανθεῖ καὶ νὰ μιλήσει.

Ἡ βαρειά καὶ ἄργή μὲν, ἀλλὰ καθαρὴ καρδιά στάθηκε στὸ νῆμα ποὺ κράτησε τὴν ἐπαφὴ μέχρι τὴν ὥρα τῆς ἀποκάλυψης. Ἄν παραμένουν ζωντανές νησίδες μέσα της, ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἄν διατηρεῖ τὴν ἱκανότητά της νὰ καίγεται θὰ ἔλθει ἡ ὥρα τῆς ἐπιγνώσεως.

“Καὶ διηνοιχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί”. Τότε ἀνοίγουν τὰ μάτια στὸν νέο κόσμο. Ἡ ἐπίγνωση τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἄνοιγμα σὲ νέα δημιουργία.

Καὶ τρέχουν νὰ μεταφέρουν τὸ μήνυμα καὶ στοὺς ἄλλους. Ἡ ἐμπειρία γίνεται ἱεραποστολή. Ἡ μόνη ἀξιόπιστη ἱεραποστολή.

Ἡ πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς συλλαβίζει τὴ διαδρομὴ τῆς προσωπικῆς ἀναγεννήσεως. Φανερῶνει τὴ μεταβολὴ τοῦ ταλαιπωρημένου πιστοῦ σὲ χαρούμενο Πολίτη τῆς Βασιλείας. Γίνεται ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν καθημερινὴ φθορὰ στὴ δοξολογικὴ ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Αἰώνιου Συνοδοιπόρου.

ΠΗΓΗ : [ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΕΑ](#)

Ο Χριστός στο Club

Αλέξανδρου Σ. Καριώτογλου, [Μαθητικό Συναξάρι](#) – Ιστορίες παιδείας οδυνηρές και ωφέλιμες, Εκδόσεις Ακρίτας.

Είχε προηγηθεί ένα τρελό πάρτι της Β' Λυκείου εκείνης της χρονιάς στο Club της Πολιτείας. Συμμαθητές και συμμαθήτριες από την ίδια τάξη, πολλοί

φίλοι τους από άλλα σχολεία και μερικά «φιλαράκια» από την Α' και Γ' Λυκείου. Παρούσα και η κόρη μου.

Γύρω στη μία μετά τα μεσάνυχτα έπρεπε να μεταβώ στο χώρο αυτό, ξένο για μένα, της διασκέδασης των σύγχρονων νέων μας για να παραλάβω την κόρη μου.

– Κύριε, ελάτε να μας δείτε λίγο, με παρακάλεσαν οι μαθητές μου κι εγώ δεν τους αρνήθηκα. Θόρυβος πολύς, καπνός από τσιγάρα. Όλοι ντυμένοι στα γιορτινά τους. Δεν τους αναγνώριζα. Χαρούμενα πρόσωπα έως φαιδρά. Να ο Κωστής, πού στο σχολείο είναι προβληματισμένος και ιδιαίτερα προσεκτικός. Τώρα χορεύει με περισσή ικανότητα. Άλλος άνθρωπος, πιο ελεύθερος, πιο αλέγρος. Κοίταξα τη Χριστίνα, σεμνή στο σχολείο κι εδώ αγκαλιασμένη με το Μάριο, τα λένε σε ένα άλλο στυλ. Κάποια στιγμή σκέφτηκα τη διαφορά ανάμεσα στη σχολική ζωή και σ' αυτόν τον τρόπο διασκέδασης. Άλλο η σχολική ζωή, άλλο η οικογενειακή ζωή, άλλο η διασκέδαση, άλλο η θρησκευτική ζωή και άλλο η επαγγελματική ζωή. Κι ανάλογα οι αντιδράσεις σε κάθε περιβάλλον. Μάθαμε όμως και μαθαίνουμε και τα παιδιά μας να συμπεριφέρονται σε κάθε τόπο ανάλογα!

Φωτο από Google

– Δεν θα χορέψετε μαζί μας λίγο, κύριε; με ρώτησαν.

Και βέβαια. Δεν ήρθα από άλλον πλανήτη. Στη χαρά σας, χαίρομαι κι εγώ με τη σειρά μου, γίνομαι κι εγώ δεκαεξάρης, γιατί όχι; Κι ένα ποτό; Κι αυτό ευπρόσδεκτο, για την αγάπη σας.

Ύστερα από λίγο έφυγα με την κόρη μου αρκετά προβληματισμένος. Ετοιμάζα και το μάθημα πού θα έκανα την επομένη στην τάξη αυτή. Το μάθημα πού έπρεπε να διδάξω είχε στο βιβλίο τους τον τίτλο «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι;». Το γνωστό ερώτημα πού έθεσε ο Χριστός στους μαθητές του και στους ανθρώπους κάθε εποχής, περιμένοντας από αυτούς μian απάντηση. Είχα γράψει εγώ το σχολικό τους βιβλίο και γνώριζα καλά τι ήθελα να τους μεταφέρω.

Ποια απάντηση θα έπαιρνα άραγε από αυτά τα ξενυχτισμένα παιδιά στο τέλος της διδακτικής ώρας, την οποία ήρθαν μάλιστα να παρακολουθήσουν εξήντα φοιτητές της θεολογίας; Η αγωνία μου μεγάλωνε ακόμα περισσότερο, όταν σκεφτόμουν ότι η διδακτική αυτή ώρα ήταν υπόδειγμα για εξήντα μελλοντικούς συναδέλφους μου. Έπρεπε να είναι μια κλασική ώρα μαθήματος ή θα χρειαζόταν να πρωτοτυπήσω επικίνδυνα, ρίχνοντας όλους στα «βαθιά νερά»; Σκέφτηκα πώς ο απόστολος Παύλος είχε πρωτοτυπήσει για να μεταφέρει το κήρυγμα του Αναστημένου Χριστού στους συμπολίτες μας Αθηναίους. Ναι, αλλά ήταν ένας Παύλος. Όμως ταυτόχρονα θυμήθηκα και το λόγο του ότι η δύναμή του «εν ασθενεία τελειούται». Μήπως έχουμε κι εμείς να κάνουμε την ίδια δουλειά; Εμπρός λοιπόν, κύριε καθηγητά, εμπρός στο έργο του ευαγγελισμού, ίσως του επανευαγγελισμού, κάνε το σταυρό σου και προχώρα.

Το μάθημα αρχίζει. Αυτό είναι το θέμα μας. Όμως εγώ θα ήθελα να σας προκαλέσω, γιατί από χτες το βράδυ με προβληματίσατε. Θέτω την ερώτηση προς συζήτηση:

«Τί λέτε, ήταν χτες το βράδυ στο Club πού διασκεδάζατε, έστω πού διασκεδάσαμε, ο ίδιος ο Χριστός;» Η βόμβα έπεσε και δημιούργησε ξαφνικά ένα κύμα σιωπής. Κάποιοι χαμογέλασαν.

Μετά από ένα λεπτό σιγής σηκώθηκε το πρώτο χέρι: «Αδύνατον, κύριε. Τι δουλειά είχε ο Χριστός στο Club της Πολιτείας; Θα μπορούσε να ασχοληθεί ο Χριστός με τέτοια πεζά πράγματα;»

«Όμως ο Χριστός είναι, ως θεός, πανταχού παρών», τον διέκοψα και βυθίστηκε στις σκέψεις του.

«Τώρα πού το λέτε, αναρωτιέμαι», συνέχισε ένας δεύτερος, «μήπως πραγματικά ήταν παρών ο Χριστός. Γιατί να μην ήταν; Ήταν τέλειος θεός, αλλά και τέλειος άνθρωπος και συμμετείχε και θα συμμετέχει, πιστεύω, σε κάθε χαρά και λύπη μας. Ναι, έχω την εντύπωση πώς ήταν παρών, ήταν ανάμεσά μας».

«Θα μπορούσες να έχεις δίκιο, Δημήτρη, όμως εσύ τον ένιωσες δίπλα σου;»

Ο Δημήτρης έκανε νέα βουτιά στους στοχασμούς του. Η διαλογική συζήτηση είχε ανάψει. Ο ένας μετά τον άλλο οι δεκαεξάρηδες νεαροί επαναστάτες είχαν όλο και κάτι να πουν πάνω στο θέμα μας. Κατευθύνοντας κατάλληλα το διάλογο αποσπούσα μαιευτικά όλες τις διατυπωμένες θεωρίες γι' αυτό πού πίστεψαν κατά καιρούς οι άνθρωποι για το πρόσωπο του Χριστού.

Ο Ιησούς ήταν επαναστάτης κι επομένως ήταν παρών κοντά στα επαναστατημένα νιάτα.

Όχι, ο Χριστός ήταν απών και φιλοσοφούσε κάπου μακριά μας.

Ο Ιησούς ήταν ένας απλός άνθρωπος και επομένως ήταν απών τη στιγμή εκείνη. Όχι, ο Χριστός ήταν θεός και γι' αυτό ως τηρητής μιας ηθικής μας κατέκρινε, αφού η στάση μας δεν ήταν τόσο ηθική καθώς μας λένε οι μεγαλύτεροι. Ή μάλλον παραμένει αδιάφορος προς αυτά πού λέμε τώρα. Ας αδιαφορήσουμε, αφού δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει καν.

Έγινε πραγματικά ένα πανηγύρι το μάθημα και σιγά σιγά προέκυπτε η λήψη του ζητουμένου. Η κατάληξη ήταν ένα μέρδεμα από την πλευρά των παιδιών.

«Ποιά είναι τελικά η αλήθεια, κύριε; Ποια είναι η δική σας γνώμη; Ποια είναι η άποψη της Εκκλησίας;»

Η ώρα είχε προχωρήσει κι έπρεπε να δώσω τη λύση. Έπρεπε να λύσω το «μίτο της Αριάδνης». Αυτός ήταν άλλωστε ο ρόλος μου. Να δώσω την πρόταση της Εκκλησίας, πού ήταν και δική μου πίστη, και να αφήσω τα παιδιά να επιλέξουν ελεύθερα. Τα είχα αρκετά απελευθερώσει να διατυπώσουν τις προσωπικές τους θέσεις και να κρίνουν χωρίς φόβο και πάθος την άποψη κάθε συμμαθητή τους.

«Παιδιά, και βέβαια ήταν παρών ο Χριστός στο Club της Πολιτείας. Είναι ο θεάνθρωπος Ιησούς και δεν λείπει από καμιά δραστηριότητά μας. Έχει όμως μεγάλη σημασία αν εσείς μπορούσατε να τον νιώσετε δίπλα σας. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο τότε η διασκέδασή σας είχε ένα ιδιαίτερο ήθος. Θα μπορούσατε να διασκεδάσετε, να χαίρεστε την παρουσία του διπλανού σας χωρίς να περνάει από το νου σας η σκέψη να ξεφύγετε από την αίσθηση του μέτρου. Θα κουβεντιάζατε, θα φλερτάρατε, θα χορεύατε με συναίσθηση ότι δίπλα σας βρίσκονταν πολλές εικόνες του θεού. Θα είχατε χαρά, ομορφιά και ζωή σαν νέοι. Αν όμως δεν είχατε την αίσθηση της παρουσίας του θεανθρώπου τότε ο διπλανός σας θα ήταν σταθερά ένα «σκεύος ηδονής», κάθε κίνηση και συμπεριφορά σας θα ανέδιδε τη μυρωδιά του χύματος, της

σάρκας, του θανάτου».

Στο σημείο αυτό άναψε καινούρια συζήτηση. Ήταν η συζήτηση της τελευταίας φάσης ενός μαθήματος, όπου τίθεται επί τάπητος η τελική θέση, πού αποτελεί και το αντικείμενο αυτού πού θέλει ο καθηγητής να συγκρατήσουν οι μαθητές του, ο τελικός στόχος του δηλαδή. Εκείνη τη στιγμή ένιωθα ότι κάποιοι μαθητές θα ήθελαν να μου πουν αυτό πού άκουσε κι ο Παύλος στον Άρειο Πάγο στο τέλος της ομιλίας του: «ακουσόμεθά σου και πάλιν». Όμως κάθε σύναξη-μάθημα έχει και το Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη της. Φαίνεται ότι ο παρών εκείνη τη στιγμή Ιησούς ο από Ναζαρέτ θέλησε να δώσει σημάδι της παρουσίας του.

Χτύπαγε ξαφνικά το κουδούνι για διάλειμμα και τη στιγμή εκείνη ένα χέρι σηκώθηκε στην τάξη πού αλαφιασμένη από το κουδούνι ένιωθε σαν ένα σώμα λυτρωμένο από μια τόσο κοπιαστική διδακτική ώρα.

«Με συγχωρείτε, κύριε, ένα τελευταίο λόγο θα ήθελα να εκφράσω. Μόλις πέρασε από το νου μου και αισθάνομαι την ανάγκη να τον πω».

«Σ' ακούμε Μανόλη, τι συμβαίνει;»

«Κύριε, αν έτσι είναι τα πράγματα, θέλω να πω, αν αυτός είναι πραγματικά ο Χριστός, δηλαδή ένας φίλος μας, πάντα και παντού κοντά μας, τότε θα ήθελα από σήμερα να με υπολογίζει ως φίλο του».

Η ανήσυχη από το χτύπημα του κουδουνιού τάξη για κλάσματα του δευτερολέπτου σιώπησε. Ήταν σαν κάποιοι να ένιωσαν μ' αυτό το λόγο του Μανόλη να είχε γκρεμιστεί όλο το οικοδόμημα των θεωριών γύρω από το πρόσωπο του Χριστού πού τον ήθελαν απόμακρο από τη βιωτή μας. Ένιωθαν κάπου να βρίσκεται παρών και να τείνει χείρα φιλική προς καθένα από αυτούς τους προβληματισμένους, τους επαναστατημένους, τους προδομένους από όλους και όλα νεανίες. Ένιωθα κι εγώ με αυτό το λόγο-ομολογία να καταξιώνεται ο ρόλος του εκπαιδευτικού. Φώναξα δυνατά μέσα μου το γνωστό «Ζει Κύριος» και σκέφτηκα την ομορφιά πού μας χαρίζει σε ανύποπτο χρόνο. Βγήκα από την τάξη μου πετώντας, ευχαριστώντας και αναλογιζόμενος πόσο μικρός είναι ο δρόμος

από ένα Club μέχρι μια ομολογία μέσα στην τάξη ενός σχολείου.
Τόσο μικρή απόσταση όση χωρίζει ένα Γολγοθά από ένα κενό
μνημείο!

Φίλοι και ακόλουθοι του Χριστού

Metr. Anthony Bloom

Αὐτοί πού ἐορτάζουν σήμερα ἦσαν φίλοι καί ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά σπάνια τούς φέρνουμε στόν νοῦ μας, ἐπειδή πολύ λίγο ἀναφέρονται στίς Γραφές. Καθένας τους ὅμως θά μπορούσε νά γίνει ἕνα μάθημα γιά μᾶς.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας ἦταν ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος πού ἄκουγε τόν Χριστό μέ ἀνοιχτό μυαλό, δέν δεσμεύτηκε ὅμως ποτέ. Δέν δεσμεύθηκε οὔτε ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας μορφωμένος καί μέλος τοῦ Συνεδρίου. Παρακολουθοῦσε τόν Χριστό, τοῦ ἔθετε ἐρωτήματα, ἤθελε νά καταλάβει, ἤθελε νά βεβαιωθεί. Κανείς ὅμως ἀπό τούς δύο δέν δεσμεύτηκε ὅτι θά ἀκολουθεῖ τόν Χριστό, κανείς ἀπ' τούς δύο δέν θεώρησε τόν ἑαυτό του μαθητή Του.

Ὡστόσο ὅμως, τή στιγμή πού ὁ Χριστός στά μάτια ὅλων ἦταν ὁ ἠττημένος, τότε πού ἡ νίκη ἦταν μέ τό μέρος τῶν ἐχθρῶν Του, ὅταν ἦταν νεκρός καί ἐπρόκειτο νά ταφεῖ, τότε ἦρθε στήν

ἐπιφάνεια ἢ ἀφοσίωση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού ἀπό τό στόμα Του εἶχαν ἀκούσει ῥήματα Ζωῆς. Ἀποκαθήλωσαν λοιπόν τό σῶμα Του μαζί μέ τή Θεοτόκο γιά νά τό ἐνταφιάσουν. Μέ τόλμη προσῆλθαν στόν Πόντιο Πιλάτο καί ζήτησαν τήν ἄδεια νά πάρουν τό σῶμα ὥστε νά τό ἐνταφιάσουν μέ τήν προσήκουσα τιμή. Στήν πορεία τῆς ζωῆς Του, Τόν ἄκουγαν μέ διστακτικό ἀλλά ἀνοιχτό μυαλό. Μέ τόν θάνατό Του, ἦρθε στό προσκήνιο ἡ πιστότητά τους. Καί βλέποντας τόν πόνο τῆς Μητέρας Του καί τοῦ Ἰωάννη, δέν τούς ἔμεινε καμιά ἀμφιβολία. Πρέπει νά πάρουν θέση· πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀνεχθοῦν νά πεταχτεῖ περιφρονημένος Αὐτός πού στάθηκε δάσκαλος, ὁδηγός καί φίλος τους;

Ἔχουμε καί τήν ἄλλη ὁμάδα, αὐτή τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦσαν τόν Χριστό καί φρόντιζαν γιά τίς ἀνάγκες τίς δικές Του καί τῶν μαθητῶν Του. Ὅταν ὁ Χριστός σταυρώθηκε, ὅλοι οἱ ἀπόστολοι σκορπίστηκαν, ἐκτός ἀπό τόν Ἰωάννη καί ἀπό αὐτές τίς γυναῖκες. Ἡ ἀφοσίωση πού τίς κρατοῦσε κοντά Του δέν εἶχε νά κάνει μέ τή διανοητική βεβαιότητά τους γι' Αὐτόν· μᾶλλον ἔκλεινε μέσα της κάτι ἀπό τά λόγια τῶν μαθητῶν πού πορεύονταν πρὸς Ἐμμαούς· «Οὐχί ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ;» (Λουκ. 24, 32).

Σ' ὅλη τήν πορεία, ἀπό τή Γαλιλαία ἕως τήν Ἱερουσαλήμ, ἀπό τό εἰρηνικό τοπίο μέχρι τόν τόπο τῆς τραγωδίας, ὅλο αὐτό τό διάστημα Τόν ἄκουγαν καί οἱ καρδιές τους ζωντάνευαν - ὄχι ἀπό προσωπική ἀγάπη πρὸς Αὐτόν ἀλλά ἀπό μιά βαθιά αἴσθησι αἰώνιας ζωῆς. Εἶναι αὐτό ἀκριβῶς πού ἀντανάκλωσαν καί τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἐνωρίτερα· ὅταν Τόν ἐγκατέλειψαν ὅλοι ὅσοι Τόν ἀκολουθοῦσαν, ὁ Ἰησοῦς ρώτησε τούς μαθητές, «Μή καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;». Τότε ὁ Πέτρος ἀπάντησε· «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰωάν. 6, 67-68). Καί δέν ἦταν αὐτά τά λόγια, λόγια πού προέκυπταν ἀπό συλλογισμούς ἢ ἀποδείξεις. Ὅταν ὁ Κύριος τούς μιλοῦσε, ξυπνοῦσε μέσα τους ἡ αἰώνια ζωή, ἀνοίγε γι' αὐτούς ἡ πύλη τῆς αἰωνιότητας. Καί ἤξεραν ὅτι ἦταν λόγια ἀληθινά ἐπειδὴ ὑπῆρχε μέσα τους νέα ζωή. Αὐτό συνέβη καί μέ αὐτές τίς γυναῖκες.

Σήμερα λοιπόν τιμοῦμε τούς ἀνθρώπους πού ἀποδείχθηκαν πιστοί,

ἐκείνους πού ἐνῶ ἦσαν ἀδύναμοι δέν τό ἔβαλαν στά πόδια καί ἐκείνους πού μπροστά στήν ἤττα καί τήν τραγωδία ἀναδείχθηκαν πιστοί μαθητές. Ἔας τούς θυμόμαστε, ὄχι μόνο ὅταν βλέπουμε πόσο δοξάστηκαν, ὅπως σήμερα στή θεία Λειτουργία, ἀλλά καί γιά νά ρωτοῦμε τόν ἑαυτό μας· Μοιάζουμε, σέ κάποιο βαθμό, μέ ὁποιονδήποτε ἀπό αὐτούς; Ὅταν ὁ Χριστός μοιάζει ἡττημένος, ἔχω τή δύναμη νά κάνω ἕνα βῆμα μπροστά καί νά πῶ «εἶμαι κι ἐγώ μαθητής Του», τή στιγμή πού σέ ἀνέφελους καιρούς ἤμουν συγκρατημένος, ἀβέβαιος, διστακτικός καί ἔθετα στόν ἑαυτό μου, ἢ μᾶλλον ἔθετα στόν Κύριο, ἕνα σωρό ἐρωτήματα;

Κι ἀκόμα, ἄς τό σκεφθοῦμε· Εἶναι εὐκόλο νά εἶμαστε μαθητές τοῦ Χριστοῦ ὅταν εἶμαστε στήν κορυφή τοῦ ἀφρισμένου κύματος, στήν ἀσφάλεια τῶν χωρῶν πού δέν ὑπάρχει διωγμός, οὔτε κίνδυνος ἀπόρριψης, οὔτε ἡ προδοσία μπορεῖ νά ὀδηγήσει στό μαρτύριο, οὔτε κἄν τό ἐνδεχόμενο νά πέσουμε θύματα γελοιοποίησης ἢ κοροϊδίας. Ἔας σκεφθοῦμε τούς ἑαυτούς μας ὄχι σέ σχέση μέ τόν Χριστό μόνο ἀλλά καί σέ σχέση μέ τούς ἀδελφούς μας, ἐπειδή ὁ Χριστός εἶπε ὅτι ὅ,τι κάνουμε στόν ἐλάχιστο, τόν πιο ἀσήμαντο ἀπό αὐτούς, τό ἔχουμε κάνει στόν Ἰδιον. Ἔας ἀναρωτηθοῦμε πῶς συμπεριφερόμαστε ὅταν κάποιος παραμερίζεται, λοιδωρεῖται, ἀποδιώχνεται ἢ καταδικάζεται ἀπό τήν κοινή γνώμη ἢ ἀπό τή γνώμη ὅσων μετροῦν γιά μᾶς· βρῖσκουμε τή στιγμή ἐκείνη τό θάρρος νά ποῦμε, «ἦταν καί παραμένει φίλος μου, εἴτε τόν ἀποδέχεστε εἴτε ὄχι»; Δέν ὑπάρχει πιο ἀξιόπιστο μέτρο πιστότητας ἀπό ἐκείνη τήν πιστότητα πού ἐκδηλώνεται τή στιγμή τῆς ἤττας.

Ἔας τό σκεφθοῦμε αὐτό, γιατί ὅλοι ὑφιστάμεθα τήν ἤττα, καί μέ τόσους πολλούς τρόπους! Ὅλοι ἀγωνιζόμαστε, μέ ὄση δύναμη ἔχουμε -λίγη ἢ πολλή- γιά νά εἶμαστε αὐτό πού πρέπει, καί παρόλα αὐτά ὑπολειπόμαστε ὅλη τήν ὥρα. Δέν θά ἔπρεπε ἄραγε νά βλέπουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον ὄχι μόνο μέ συμπάθεια, ἀλλά καί μέ τήν πιστότητα τοῦ φίλου πού εἶναι διατεθειμένος νά σταθεῖ κοντά σ' ἐκεῖνον πού πέφτει, πού ἐκπίπτει τῆς χάριτος, πού ἀποτυγχάνει νά φθάσει στό δικό του ἰδανικό, πού διαψεύδει τίς ἐλπίδες καί τίς προσδοκίες πού εἶχαμε ἐναποθέσει ἐπάνω του;

Στίς ὥρες αὐτές, ἄς στεκόμαστε δίπλα του, ἄς εἶμαστε πιστοί καί ἄς ἀποδεικνύουμε ὅτι ἡ ἀγάπη μας δέν ἐξαρτᾶτο ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀλλά ἦταν ἕνα δῶρο ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μας, δῶρο «δωρεάν», δῶρο χαρούμενο καί ὑπέροχο.

Εἶναι κανεῖς ἀπό μᾶς Ἰωσήφ ἀπό Ἀριμαθαίας, εἶναι κανεῖς ἀπό μᾶς Νικόδημος, καί μπορούμε νά ποῦμε ὅτι μοιάζουμε στίς Μυροφόρες, τίς ὁποῖες οὔτε οἱ ἀνάγκες, οὔτε ἡ ἥττα, οὔτε ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ μπόρεσε νά τίς χωρίσει ἀπό Αὐτόν; Κανεῖς μας δέν μοιάζει ἀπόλυτα μέ ὅλους αὐτούς. Ἄς διδαχτοῦμε ὅμως ἀπό αὐτούς καί ἄς προσπαθήσουμε νά αὐξηθοῦμε σέ πιστότητα, μιμούμενοι ἐκείνους· ἐκείνους πού Τόν διακόνησαν, ἐκείνους πού στάθηκαν δίπλα Του τήν ὥρα τῆς ἥττας.

Στό φῶς τῆς Κρίσης τοῦ Θεοῦ Ἐκδόσεις “ἐν πλῶ”

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ !!!

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

α. Ο κενός τάφος

Το κατά Ματθαῖον Ευαγγέλιο (κεφ. 28,11-15) μας πληροφορεῖ, ὅτι ἐπιφωσκούσης τῆς μίας Σαββάτων (Κυριακῆς), 25 Μαρτίου 29 μ.Χ. δύο γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία (= ἡ Παναγία) ἐπήγαν «θεωρῆσαι τόν τάφον» του Ἰησοῦ. Μα ἐνώ ἦσαν

απέναντί του και «εθεώρουν» αυτόν, ξαφνικά έγινε σεισμός μεγάλος. Και ένας άγγελος κατέβη από τον ουρανό και απεκύλισε τον λίθον, που έφραζε το στόμιο του τάφου• και εκάθισε επάνω σ' αυτόν. Η όψη του αγγέλου ήταν ολόφωτη• σαν αστραπή• και τα ιμάτιά του λευκά σαν το χιόνι. Οι φρουροί (= οι της κουστωδίας) τον είδαν. Και εφοβήθησαν πολύ. Άρχισαν να τρέμουν. Έγιναν από τον φόβο τους σαν νεκροί!

Οι δύο γυναίκες είδαν τον άγγελο να αποκυλίη τον λίθο (= την ταφόπετρα). Μα δεν είδαν τον Ιησού. Ούτε μέσα. Ούτε να βγαίνη. Είδαν μόνο μέσα τα νεκρικά σάβανα. Και μάλιστα τυλιγμένα!

Και τί εκατάλαβαν;

Παρ' ότι είδαν τον άγγελο και τον σεισμό, το συμπέρασμά τους ήταν, ότι το σώμα του Ιησού είχε μεταφερθή αλλού

Και ο άγγελος τους είπε:

– Μη φοβείσθε. Ξέρω, ποιόν ψάχνετε να βρήτε. Τον Ιησούν. Μα δεν θα τον βρήτε. Γιατί αναστήθηκε. Ελάτε, να ιδήτε με τα ίδια σας τα μάτια τον τόπο που τον είχαν βάλει! Και τρέξατε να το αναγγείλετε στους μαθητές Του.

Οι γυναίκες έφυγαν αμέσως. Επήγαιναν τρέχοντας να αναγγείλουν το θαύμα της ανάστασης του Ιησού στους μαθητές Του. Μα στον δρόμο εμφανίσθηκε ενώπιόν τους ο Χριστός. Και τους είπε:

– Χαίρετε!

Τον επλησίασαν. Και έπεσαν να Τον προσκυνήσουν. Και ο Χριστός τους είπε:

– Μη φοβείσθε! Πηγαίνετε, να μεταφέρετε στους μαθητές μου την εντολή μου να πάνε στην Γαλιλαία (= λόφος έξω από την Ιερουσαλήμ). Εκεί θα με ιδούν.

Είναι φανερό από την διήγηση αυτή, ότι όταν ο άγγελος απεκύλισε τον λίθο, ο Ιησούς δεν ήταν πια στον τάφο. Είχε αναστηθή και είχε φύγει από τον τάφο!

Πώς;

Μας το λέγει το τροπάριο:

Κύριε, ούτως εξήλθες; εσφραγισμένου του τάφου• καθώς εισήλθες και των θυρών κεκλεισμένων προς τους μαθητάς Σου.

Μετά την ανάσταση το Σώμα του Ιησού είχε γίνει πνευματικό (Α'

Κορινθ. 15,44). Η οποιαδήποτε μορφή ύλης δεν παρεμπόδιζε πια τις κινήσεις Του.

β. Η αντίδραση των Εβραίων.

Το άγιο Ευαγγέλιο (Ματθ. 28, 11-15) μας πληροφορεί:

Αμέσως μόλις έγιναν τα πιο πάνω, κάποιοι από τους στρατιώτες της κουστωδίας ξέροντας, τι τους επερίμενε, έτρεξαν στον Καϊάφα, τον άμεσο για την υπόθεση αυτή προϊστάμενό τους (Ματθ. 27,65). Και του ανέφεραν λεπτομερώς, τι είχε γίνει. «Απήγγειλαν τοις αρχιερεύσιν άπαντα τα γενόμενα» (Ματθ. 28,11).

Ο Καϊάφας ενέργησε αστραπιαία. Συνεκάλεσε άμέσως το Συνέδριο (Σανχεντρίν). Και ενώπιον όλων των αρχιερέων και αρχόντων οι της κουστωδίας επανέλαβαν, τι είχε και είχαν ιδεί.

Και το Συνέδριο, έκαμε την σκέψη: Αν τραβήξωμε τα άκρα ζητώντας την τιμωρία των στρατιωτών, το θέμα θα φθάση στον Πιλάτο. Και εκεί, ενώπιόν του, οι στρατιώτες θα υποστηρίξουν τις θέσεις τους. Και θα αγωνισθούν πάση θυσία για την ζωή τους! Θα τα ειπούν όλα. Και περισσότερα! Και ο Πιλάτος αφορμή θέλει να στραφή εναντίον μας! Αυτός με το ζόρι συμφώνησε στην καταδίκη του Ιησού! Τί θα γίνη, αν μάθη τέτοια πράγματα;

Και το Συνέδριο κατέληξε στην απόφαση:

- να μην δεχθή τις μαρτυρίες των στρατιωτών•
- και να μην αφήση να γίνουν ευρύτερα γνωστές.

Για την υλοποίηση της αποφάσεώς τους, αυτής, προχώρησαν στις εξής ενέργειες:

- έδωσαν χρήματα πολλά στους στρατιώτες με την δέσμευση να λένε, ότι το Σώμα του Ιησού το έκλεψαν οι μαθητές Του, ενώ αυτοί κοιμώντο.
- ανέλαβαν την ευθύνη ενώπιον του Πιλάτου•
- διέσπειραν στον κόσμο την είδηση, ότι το Σώμα του Ιησού το έκλεψαν οι μαθητές Του•
- έκαμαν την εκδοχή αυτή επίσημη θέση των Εβραίων επάνω στο θέμα της Αναστάσεως του Κυρίου.

Είναι φανερό, ότι:

- ο Πιλάτος δεν ενδιαφέρθη να τιμωρήσει τους Ρωμαίους στρατιώτες για «γελοίες υποθέσεις» των Εβραίων• και ότι
- τα μυστικά «διέρρευσαν» και από τους στρατιώτες και από το Συνέδριο.

Πόσο λογική είναι η εξήγηση που δίνουν τα άγια Ευαγγέλια για το πως δημιουργήθηκε η εκδοχή των Εβραίων στο θέμα της Αναστάσεως!

γ. Απόλυτα βέβαιοι

Οι δύο γυναίκες έτρεξαν στους μαθητές του Ιησού. Τους μετέφεραν την παραγγελία Του. Και αμέσως έτρεξαν ο Πέτρος και ο Ιωάννης να ιδούν τον κενό τάφο. Έφθασαν. Εμπήκαν μέσα. Και είδαν τα νεκρικά σάβανα εκεί. Και το σουδάριο (= μανδήλιο), με το οποίο είχαν σκεπάσει το πρόσωπο του Ιησού προσεκτικά τυλιγμένο.

Είδαν καιπίστευσαν (Ιω. 20,8). Στην συνέχεια η επικοινωνία με τον αναστάνα Ιησούν ετόνωσε την πίστη τους. Την έκαμε γρανίτη. Βεβαιότητα ακράδαντη.

Ιδού, πως περιγράφει ο απόστολος Παύλος τα αισθήματά του για τον Χριστό και την ανάστασή Του:

«Αξιώθηκα και είδα τον Χριστό. Τον είδα μέσα στο φως της θείας δόξας Του. Και ο Χριστός μου μίλησε. Εμένα του αμαρτωλού• του χειρότερου από όλους! Και δεν ετόλμησα να παρακούσω σε μια τέτοια ουράνια οπτασία και εντολή. Και από τότε γυρίζω όλον τον κόσμο και κηρύττω. Και είμαι πρόθυμος (= ετοιμώς έχω) όχι μόνο να ιδώ τον εαυτό μου στα σίδερα της φυλακής (= ου μόνον δεθήναι), αλλά και να με εκτελέσουν σαν κακούργο υπέρ του Ονόματος του Κυρίου Ιησού» (Πραξ. 21,24).

Με άλλα λόγια ο απόστολος Παύλος μας λέγει:

- Είδαμε τον Χριστό μετά την θανάτωση Του ζωντανό.
- Και καταλάβαμε τι είναι.
- Για μας τα πράγματα είναι ξεκάθαρα.
- Πορεία και τέρμα για μας είναι προαποφασισμένα.
- Δεν ψάχνουμε ούτε για δόξα• ούτε για αγαθά.
- Ένα μόνο ποθούμε: να μείνωμε πιστοί στον Χριστό• να τηρήσωμε

την εντολή Του.

δ. Πώς έγινε η ανάσταση

Ο Ιησούς δεν ήταν μόνο άνθρωπος. Ήταν και ο Θεός. Απέθανε σαν άνθρωπος. Και ετάφη σαν άνθρωπος. Μα σαν Θεός ήταν και έμεινε αθάνατος και ζωοποιός. Με τον θάνατό Του εχωρίσθη η ψυχή Του από το Σώμα Του. Η θεότητά Του έμεινε ενωμένη και με την ψυχή Του και με το Σώμα Του.

Έτσι όταν ήρθε η ώρα, η παντοδύναμη θεότητα ξαναένωσε τα διεστώτα, ψυχή και σώμα, και ο Ιησούς ανέστη. Με την ανάσταση το σώμα του Ιησού εθεώθη• δηλαδή έγινε από φθαρτό άφθαρτο• και από χοϊκό έγινε πνευματικό.

Αφού αναστήθηκε ο Ιησούς, πρώτα απέβαλε ήρεμα τα σουδάρια και την σινδόνα, με τα οποία τον είχαν ενταφιάσει• τα ετύλιξε με προσοχή και νοικοκυρωσύνη• και μετά, εξήλθεν εσφραγισμένου του τάφου, καθώς εισήλθε και των θυρών κλεισμένων προς τους μαθητάς Του. Και «ουκ, ήσθοντο, πότε ανέστη, οι φυλάσσοντες Αυτόν στρατιώται». Γιατί, ό,τι και να κάνουν οι άνθρωποι, δεν μπορούν να τον βάλουν τον Θεόν στο χέρι! Είναι και πιο έξυπνος! Και πιο εύστροφος! και πιο δυνατός!

Και μια ακόμη θεολογική παρατήρηση. Ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ένας Θεός. Και ονομάζονται και τα τρία πρόσωπα «Ο Ων» (= ο υπάρχων), εβραϊκά Ιεχωβά ή Ιαχβέ. Τα τρία πρόσωπα (Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα) έχουν μία θέληση και μία ενέργεια.

Γι' αυτό και η Γραφή:

- άλλοτε μας λέγει, ότι τον Ιησού τον ανέστησε ο Θεός Πατήρ (Πραξ. 3,15, Ρωμ. 6,4, Κολ. 2,12).
- άλλοτε, ότι αναστήθηκε μόνος Του «αυτεξουσίως» (Ιω. 10,18)
- άλλοτε, ότι τον ανέστησε το Άγιο Πνεύμα (Ρωμ. 8,11).

ε. Εν τω Ονόματί Μου...

Οι απόστολοι δεν εβγήκαν στο κήρυγμα με μόνο όπλο τους μια ιδεολογία (= την πίστη στον Χριστό). Ο Χριστός δεν τους άφησε άοπλους και γυμνούς. Τους έδωσε ένα μεγάλο όπλο: την δύναμή

Του.

Τους είπε:

- Όποιος πιστεύει σ' Εμένα θα κάμη όχι μόνο τα έργα που κάνω εγώ, αλλά και άλλα ακόμη μεγαλύτερα (Ιω. 14,12).
- Εκείνοι που πιστεύουν σ' Εμένα, θα κάμουν μεγάλα θαύματα: θα βγάλουν στο όνομά Μου δαιμόνια• θα μιλούν γλώσσες, που δεν τις ξέρουν• θα πιάνουν φίδια, και το δηλητήριό τους δεν θα τους βλάβη• θα πίνουν δηλητήρια, χωρίς να πάθουν τίποτε• θα θεραπεύουν αρρώστους (Μαρκ. 16, 17-19).
- Θα σας στείλω αυτό, που υποσχέθη ο Πατέρας Μου (= το Άγιο Πνεύμα). Μείνατε στην Ιερουσαλήμ, μέχρι που να ενδυθήτε την εξ ύψους δύναμιν (Λουκ. 24,49).
- Σας δίνω την δύναμη και την εξουσία να θεραπεύετε ασθενείς• να ανασταίνετε νεκρούς• να καθαρίζετε λεπρούς• να βγάζετε δαιμόνια (Ματθ. 10,8).

Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο μέσα στην απέραντη απλότητά του μας δίνει την εξής υπέροχη μαρτυρία:

Ο μεν Κύριος Ιησούς Χριστός μετά από αυτά ανελήφθη στον ουρανό και εκάθισεν εκ δεξιών του Πατρός.

Εκείνοι δε (οι απόστολοι) εξελθόντες, εκήρυξαν πανταχού, του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον τους βεβαιούντος δια των επακολουθούντων σημείων. Δηλαδή:

Παντού μαζί τους ήταν ο Κύριος. Τους εβοηθούσε. Τους ενίσχυε. Και επεκύρωνε τα λόγια τους με θαύματα, που ποτέ δεν έπαυσαν να γίνονται (Μάρ. 16, 19-20).

Ένα παράδειγμα:

Είπε ο Πέτρος στον παράλυτο ζητιάνο:

– Αργύριον και χρυσίον ουχ υπάρχει μοι• ο δε έχω τούτο σοι δίδωμι: Εν τω ονόματι Ιησού Χριστού έγειρε και περιπάτει.

Και ο παράλυτος έγινε σαν παλληκάρι... (Πράξ. 3, 6-7).

Και τα θαύματα συνεχίζονται:

- Πόσα θαύματα!
- Και τι θαύματα!
- Από τότε... μέχρι και σήμερα.
- Ούτε σταμάτησαν. Ούτε θα σταματήσουν ποτέ.
- Τα χαρίσματα του Χριστού στους μαθητές Του, εξακολουθούν να

ενεργούν και σήμερα.

- Μέσω των ιερέων Του•
- Μέσω των αγίων Του•
- Μέσω του Τιμίου Σταυρού•
- Μέσω των αγίων εικόνων•
- Μέσω του νερού του Αγιασμού•
- Μέσω των λειψάνων των αγίων•
- Μέσω του κάθε τι που Εκείνος αγίασε.

Οι Πράξεις των Αποστόλων και η ιστορία της Εκκλησίας είναι γεμάτες από θαύματα των αποστόλων και των αγίων. Μέχρι σήμερα.

Ο άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ λέγει:

Τα σημεία εγίνοντο, για να βοηθούν τους ανθρώπους να δεχθούν τον λόγο του Θεού. Το κύριο ήταν ο λόγος. Τα σημεία απλώς μαρτυρούσαν για την δύναμη και την αξία του λόγου...

Ο λόγος ενεργεί στον νου και στην καρδιά άμεσα. Τα σημεία ενεργούν στον νου και στην καρδιά μέσω των σωματικών αισθήσεων...

Τα θαύματα προορίζονται κατά κύριο λόγο να πείσουν ανθρώπους αφοσιωμένους στις μέριμνες του κόσμου• και να τους οδηγήσουν στην πίστη. Γιατί οι προσηλωμένοι στην γη και στις δουλειές τους δεν έχουν την δύναμη να εκτιμήσουν την αξία του λόγου. Γι' αυτό ο εύσπλαχνος Λόγος του Θεού τους προσελκύει κοντά Του μέσω των ορατών θαυμάτων, που αποτελούν μια υλική, προσιτή στις αισθήσεις μας, απόδειξη• και οδηγούν την αδύνατη ψυχή στον παντοδύναμο Σωτήρα Θεόν Λόγο...

Τα θαύματα έκλειναν μέσα τους την απόλυτη αλήθεια. Και ήσαν τόσο σαφή και πασιφανή, ώστε οι εχθροί του Κυρίου, παρ' όλες τους τις προσπάθειες να τα συγκαλύψουν, δεν είχαν παρά να το ομολογούν, ότι ήσαν αληθινά.

Στο βίο του Στάρετς Αντωνίου της Όπτινα (υπό έκδοσιν) διαβάζομε τα εξής:

Τον περασμένο αιώνα ένας σοφός κληρικός, ο Βλ. Μπάρσκι, περιώδευσε στις χώρες της Μέσης Ανατολής. Στο βιβλίο που έγραψε, όταν ξαναγύρισε στην Ρωσία, περιγράφει και το άγιο Φως, που βγαίνει μόνο του στον Πανάγιο Τάφο την ώρα της

Αναστάσεως.

Μα ένας λόγιος, αυτό δεν ήθελε να το πιστεύσει.

Τον ερώτησε ο π. Αντώνιος:

– Εάν το εβλέπατε με τα μάτια σας, θα το επιστεύατε;

– Θα το επίστευα!

– Ποιόν να πιστεύσωμε τώρα εμείς; Εσένα, που δεν το είδες, ή τον Μπάρσκι που το είδε, το επίστευσε και το έγραψε;

Κάτι το ανάλογο ισχύει για όλα τα θέματα.

στ. Το σημείον

Μετά από όλα αυτά, υπενθυμίζομε στους αναγνώστες μας δύο λόγια της αγίας Γραφής:

Όταν οι Εβραίοι του ζητούσαν «σημείο», που να αποδείκνυε την ιδιότητά Του, σαν μεσσία και θεού, ο Ιησούς τους απάντησε:

Γενεά πονηρά και μοιχαλίσ σημείον ζητεί! Και σημείον ου δοθήσεται αυτή, ειμή το σημείον Ιωνά του προφήτου• όπως δηλαδή ο Ιωνάς έμεινε τρεις ημέρες στην κοιλιά του κήτους και μετά εβγήκε ζωντανός, υγιής, δυνατός, έτσι και ο Υιός του Ανθρώπου θα μείνη στην κοιλιά της γης (= στον τάφο) τρεις ημέρες και μετά θα αναστηθή (Ματθ. 12, 38-40, Λουκ. 11, 29-30).

Η ανάσταση του Χριστού είναι το σημείο που εδόθη στην πονηρά και μοιχαλίδα γενεά, που τα βλέπει όλα με την ξηρά λογική του παλαιού ανθρώπου. Άρα η ανάσταση του Χριστού είναι θέμα, που όταν το ψάξη κανείς, βρίσκει!

Είπε ο απόστολος Παύλος στους Αθηναίους“

Ο θεός έστειλε στον κόσμο Σωτήρα και Κριτή (σαν άνθρωπο) τον Υιό Του. Μα αυτό δεν είναι ένα αυθαίρετο συμπέρασμα. Μας έδωσε σε όλους μας την δυνατότητα να το ελέγξωμε και να το διαπιστώσωμε μόνοι μας, αρκεί να μελετήσωμε την Ανάστασή Του (= πίστιν παρασχών πάσιν τήσας Αυτόν εκ νεκρών) (Πράξ. 17,31).

Η έρευνα αυτή πρέπει να γίνεται με ειλικρίνεια απέναντι του εαυτού μας.

Μαρτυρίες ειδικών ερευνητών για την Ανάσταση του Χριστού(συνεχίζεται...)